Αβγά τηγανητά

ΥΛΙΚΑ

2 αβγά
1/2 κ.σ. βούτυρο
αλάτι-πιπέρι
Ταμπάσκο τσιπότλε

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

1. Σπάζουμε τα αβγά σε ένα τηγάνι. Διαλέγουμε μία επιφάνεια που θα τσουγκρίσουμε τα αβγά, που θα είναι εύκολο να καθαριστεί μετά, αν τρέξουν οι κρόκοι. Το πλάι του τραπεζιού δε λέει, γιατί μετά θα πρέπει να σφουγγαριστεί το πάτωμα.
2. Προηγουμένως είχαμε βάλει το βούτυρο στο τηγάνι.
3. Προηγουμένως είχαμε ανάψει το μάτι στο 2 (εμένα πάει ως το 3).
4. Το βούτυρο που είχαμε βάλει στο στάδιο 2 το είχαμε αφήσει να λιώσει, αλλά όχι να καεί. Υπάρχει και η σχολή που το θέλει με ελαιόλαδο. Εμένα η γιαγιά μου μού έλεγε ότι μόνο στα χωριά το κάνουν έτσι.
5. Σε κάποια φάση όταν αρχίσουν να τσιτσιρίζουν, τα σκεπάζουμε με ό,τι βρούμε, γιατί καπάκι στο τηγάνι συνήθως δεν έχουμε. Συνήθως βρίσκω ένα ταψί. Δεν το σκεπάζουμε για πολύ, γιατί μπορεί να ψηθεί τελείως ο κρόκος και τότε δεν μπορείς να βουτήξεις το ψωμί σου. Σ' αυτό το στάδιο δεν απαντάμε ούτε στο σταθερό ούτε στο κινητό.
6. Αφού ψηθούν όσο θέλουμε, τα γλιστράμε με προσοχή σε ένα τεράστιο πιάτο.
7. Παίρνουμε το ταμπάσκο και ρίχουνε κατά βούληση. Το μισό μπουκαλάκι είναι αρκετό συνήθως.
8. Έχουμε ψήσει το ψωμί μας στη φρυγανιέρα και το βουτυρώνουμε.
9. Τρώμε και απαντάμε στα τηλέφωνα.
10. Έχουμε τύψεις.
11. Πάμε στο γυμναστήριο ή κάνουμε σεξ μετά από αρκετές ώρες για να έχει φύγει η αβγουλίλα.

του λεσβιακού λόγου στο λεσβιακό και υπόλοιπο χώρο

η νταλίκα
περιοδική έκδοση_ Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας_ διαδρομή 3η_ιούνης 2010

Συνέντευξη **Monica Treut**

Ερεσός- Μία σχέση ζωής

Μουνική Ιστορία

η αβάν γκαρντ της λεσβιακής σκέψης της λεσβιακής πράξης της λεσβιακής χειρονομίας

Editorial	2
Λεσβίες στο δρόμο_ **Τι κάναμε μέσα σ' ένα χρόνο**	4
Του αιδοίου ο χαβάς_ **Ψηλαφήσεις ανατομίας 1: μουνική ιστορία**	8
Λεσβιακή κουλτούρα_ **Και ...γιατί ακριβώς να μην «παίζω» με το φαγητό μου;**	10
Τα φύλα των φύλων_ **Έξεις, λέξεις, αναφλέξεις**	14
Λεσβίες και κουίαρ χωρίς σύνορα_ **Συνέντευξη μ' ένα παντρεμένο ζευγάρι Ισπανίδων λεσβιών**	16
Συνέντευξη_ **Με τη σκηνοθέτιδα Monika Treut**	19
Παραμύθι_ **Η Κοκκινοσκουφίτσα**	24
Βιβλίο_ «**Το θανατάδικο» της Άλισον Μπέχντελ**	28
Μαρτυρία_ **Μεγαλώνοντας στην επαρχία τη δεκαετία του 1970**	31
Erotica_ **Το χαμένο κεφάλαιο**	34
Διήγημα_ ...**Κυλιόμενες**	38
Λεσβιακή πολιτική_ **Όταν αποδεχόμαστε τον εαυτό μας**	44
Λεσβιακή τοπογραφία_ **Ερεσός - μια σχέση ζωής**	46
Κώδικας Da Lika	50
Κόμικ_ **Μία συνηθισμένη μέρα στο Λόλιζ**	54
Ποίηση_ **Άιρε**	56

Ιδού λοιπόν κι η τρίτη διαδρομή της «Νταλίκας».
Λίγα (πολύ λίγα) τεύχη ακόμα και θα σπάσουμε τα διαπλανητικά ρεκόρ αριθμού τευχών ελληνικού λεσβιακού περιοδικού.

editorial

Ας πούμε λίγα λόγια για τη διαδικασία παραγωγής αυτού του περιοδικού. Από τη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας κάμποσα μέλη της θέλουν κατά καιρούς να συμμετέχουν στη συντακτική ομάδα. Αυτά είναι κυλιόμενα, όπως και οι γυναίκες της ζωής μας, όπως εμείς στις ζωές άλλων, όπως και η ζωή η ίδια. Έχει επισημανθεί και από μέλος μας ότι όποια συντακτική τέτοια «Νταλίκα» θε να παραχθεί. Υποψιαζόμαστε όλες ότι κάπως έτσι είναι όντως και περιμένουμε να δούμε τι θα βγει στο μέλλον με άλλες συντακτικές ομάδες.

Ως λεσβίες, δεν ήταν εύκολα τα πράματα. Μ' εμάς, μια λέξη, μια κουβέντα, μια νύξη, ένας ανεβασμένος τόνος, μια παρατήρηση, άκαιρη ή μη, μια σχέση απροσδόκητη, ένα παρεξηγήσιμο sms ή email, τινάζει πάρα πολλά στον αέρα. Λογικό βέβαια, αφού μας συνδέει πρωταρχικά ο σεξουαλικός προσανατολισμός μας, ο ερωτισμός μας, που είναι από μόνα τους ωρολογιακές βόμβες που σκάνε ή, στην καλύτερη περίπτωση, πέφτουμε από πάνω τους να μην ακουστεί πολύ το μπαμ, έτσι ώστε να συνεχίσουμε. Αλλά αυτό μόνο πρωταρχικά. Μετά συνδεόμαστε ως γυναίκες που αγαπούν γυναίκες και παλεύουν να μας δώσουμε τη θέση που εννοείται ότι μας ανήκει σε μια από τις πλέον ανδροκεντρικές και κατ' επέκταση οπισθοδρομικές, δυτικές κοινωνίες. Στηρίζουμε και εμπνεόμαστε από τα κεκτημένα των γυναικών των τελευταίων πολλών δεκαετιών και προσπαθούμε να αναδείξουμε το αδιαπραγμάτευτό τους, άσχετο αν τα βιώματά μας μάς σπρώχνουν κάποιες φορές να εκφραζόμαστε κι εμείς με όρους που έχει υπαγορεύσει για μας η ανωτέρω αρχαϊκή κοινωνία. Είναι συνεχής η πάλη, αλλά πάμε πολύ καλά.

Συλλογικά αναγνωρίζουμε ως επί το πλείστον τη ζημιά που μας έχει κάνει η επίσημη θρησκεία του κράτους, η κοινωνική μας παιδεία κι η ανώριμη οικογένεια που τελικά, όταν συμπαρασύρεται μαζί μας στην επιφάνεια από τον πάτο της θάλασσας των θεσμών, ανακουφίζεται κι αυτή.

Όσο προχωράει η «Νταλίκα», **ξέρουμε τι ζητάμε, και το γράψιμό μας εκφράζεται όλο και** πιο ελεύθερα, με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, καθώς και με μεγαλύτερη δυσανεξία στην κρυψίνοια και τη θρυλική πια μιζέρια της λεσβιακής ζωής. Βάλαμε τα κεφάλια μας κάτω να δημιουργήσουμε το λεσβιακό περιοδικό που δε φοβάται τίποτε. Ή τέλος πάντων το περιοδικό που προχωράει σαν να μη φοβάται τίποτε.

Στη χώρα που μόλις βάρεσε κανόνι, που οι δουλειές εξαφανίζονται η μια μετά την άλλη, που η διαρροή προς το εξωτερικό των νέων μυαλών έχει αρχίσει σε τεράστιο βαθμό, που οι προοπτικές είναι μηδενικές και που η προσωπική ανεξαρτησία απειλείται σε τεράστιο βαθμό από την οικονομική ανέχεια, αυτό το περιοδικό γίνεται ακόμα πιο σημαντικό. Είναι το όχημα που θα υποδείξει ότι η λεσβιακή ορατότητα είναι μονόδρομος πια και η οποιαδήποτε διάκριση και βία απέναντί μας είναι ασυγχώρητη, κατάπτυστη και σαφώς πολεμίσιμη.

Λέμε να πάμε αντίθετα με το πνεύμα της «ελαστικοποίησης» (αλλιώς καταστροφής) των όρων εργασίας, συνταξιοδότησης και βιοτικού επιπέδου. Πολύς κόσμος έχει καταλάβει ότι μπορεί να βασίζεται στη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας για διεκδίκηση κοινωνικής δικαιοσύνης.
Εντός θα βρείτε μία τεράστια γκάμα γραψίματος που αναδεικνύει την πολυπλευρικότητα των συγγραφισσών, αλλά και τον κρίκο που μας συνδέει όλες: **ξεκόλλημα από τα παλιά και πορεία προς τα μπρος.**

Συντάκτριες σε κρίση

Τι κάναμε μέσα σ' ένα χρόνο

Ιούνης 2009 - Ιούνης 2010

Παραπονιόμαστε μεταξύ μας πολύ συχνά ότι μιλάμε πολύ κι ότι χρειάζεται να δρούμε περισσότερο. Μια γρήγορη λίστα όμως του τι κάναμε τη χρονιά που μας πέρασε μας εξέπληξε ευχάριστα. Παρακάτω είναι η λίστα με αυτές τις δράσεις που βγαίνουν προς τα έξω, πέραν της δουλειάς που επιτελείται με τις συναντήσεις μας κάθε Τρίτη στην Ερεσού και που είναι η βάση για όλα βέβαια.

Εκδηλώσεις - Δράσεις που οργανώσαμε

Οι Πέμπτες μας όλο το χρόνο

Δυο Πέμπτες το μήνα θα μας βρείτε στα σίγουρα στο Στέκι Μεταναστών να σας σερβίρουμε τα ποτά σας. Βάζουμε τις μουσικές μας, πίνουμε τα ποτάκια μας ή τους χυμούς μας και κάνουμε πηγαδάκια γυναικών. Θα βρεις λεσβίες όλων των ηλικιών να συζητούν, να χαμογελούν, να διαφωνούν ακόμη και τη Μ. Πέμπτη!

Προβολές ταινιών - 27, 28, 29 Νοέμβρη 2009

Για 9η χρονιά στρωθήκαμε στη δουλειά, είδαμε ταινίες, επιλέξαμε τις καλύτερες, τις μεταφράσαμε, τις υποτιτλίσαμε και τις δείξαμε σε ένα τριήμερο φεστιβάλ στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Nosotros. Όποια δεν ήρθε, αυτή έχασε!

Προβολή ταινίας - 10 Δεκέμβρη 2009

Οι ταινίες μάς αρέσουν πολύ γι' αυτό δε χάνουμε την ευκαιρία, όσο πιο συχνά μπορούμε, να βλέπουμε λεσβιακές ιστορίες στην οθόνη ή ακόμη και στον τοίχο! Αυτή την Πέμπτη στο Στέκι Μεταναστών είδαμε το «El Nino Pez», δηλαδή το «Παιδί Ψάρι» της Lucia Puenzo.

Πάρτι - 19 Δεκέμβρη 2009

Με αφορμή την έκδοση της δεύτερης διαδρομής του περιοδικού μας «Η Νταλίκα» κάναμε ένα τέλειο πάρτι στο Κοινωνικό Κέντρο-Στέκι Μεταναστών με πολύ χορό, με πολύ ποτό και με το καπέλο να πηγαινοέρχεται (αν δεν ξέρετε τί είναι το παιχνίδι με το καπέλο, έχετε χάσει πολλά) και κυρίως μόνο με γυναίκες. Α! και το πιο σπουδαίο! Κάναμε και performance για τη χρήση των σεξουαλικών παιχνιδιών. Ναι στη ΛΟΑ έχουμε πολλά φανερά ταλέντα...

Παρουσίαση των εκδόσεών μας στη Θεσσαλονίκη - 30 Γενάρη 2010

Μπήκαμε στο τραίνο, κοιμηθήκαμε στις καμπίνες όλο το βράδυ και την άλλη μέρα γνωριστήκαμε με τη Λεσβιακή Ομάδα Θεσσαλονίκης. Το απόγευμα στο βιβλιοπωλείο Πυξίδα παρουσιάσαμε στις λεσβίες και όχι μόνο της Θεσσαλονίκης, τις εκδόσεις μας: την «Νταλίκα» και το «Πηγάδι της μοναξιάς: Πολλαπλές αναγνώσεις». Το βράδυ βγήκαμε σε μια ταβερνούλα για κρασάκι και τραγούδι.

Πάρτυ - 15 Μαίου 2010

Το δεύτερο πάρτι της Λεσβιακής Ομάδας Αθήνας μόνο για γυναίκες είναι γεγονός!

Πράιντ που πήγαμε

EuroPride Zurich - 6 Ιούνη 2009

Η Έλενα έφτασε μέχρι την Ελβετία για να μιλήσει στις Ελβετίδες της Ζυρίχης για τα έργα και τις ημέρες της ΛΟΑ!

Sofia Gay Pride - 27 Ιούνη 2009

Μπήκαμε σε ένα λεωφορείο στην Αθήνα και βρεθήκαμε συνοδεία περιπολικού στην όμορφη Σόφια. Φάγαμε σε εστιατόριο με τα ντέφια να μας καλούν να χορέψουμε, βγήκαμε στο γκέι κλαμπ της πόλης και την άλλη μέρα φορέσαμε τα κράνη μας, βγήκαμε ετοιμοπόλεμες και περήφανες να πορευτούμε στο 2ο Sofia Gay Pride, αρνούμενες να φοβηθούμε τα φασιστάκια που μας έκαναν χειρονομίες.

Genova Pride - 27 Ιούνη 2009

Η Χάρις πήρε τα παιδιά της, πήρε μαζί της και το μαθητή της και με το λεωφορείο φτάσανε στη Γένοβα, όπου συνάντησαν και άλλους περήφανους γονείς με τα περήφανα παιδιά τους.

Istanbul Pride - 28 Ιούνη 2009

Ενώ κάποιες από εμάς βρίσκονταν στη Σόφια ή στη Γένοβα, κάποιες άλλες διαδήλωσαν στο πράιντ της Κωνσταντινούπολης κρατώντας πολύχρωμα πλακάτ: «Susma haykir, escinseller vardir!», δηλαδή «Μη σωπαίνετε, φωνάξτε, οι ομοφυλόφιλοι υπάρχουν!».

Belgrade Pride - 20 Σεπτέμβρη 2009

Κάποιες από την ομάδα με αεροπλάνα και τραίνα ταξιδέψαμε ως τη Σερβία για να δηλώσουμε την αλληλεγγύη μας στο δύσκολο αγώνα που κάνουνε όσοι και όσες είναι ίδιοι και ίδιες μ' εμάς, αλλά δεν τους επιτρέπουν να περπατήσουν περήφανα στο δρόμο. Τελικά το πράιντ ακυρώθηκε εξαιτίας της Σερβικής κυβέρνησης, είδαμε όμως τη βία με τα μάτια μας στα πρόσωπα των νεαρών φασιστών.

Εκδηλώσεις που συμμετείχαμε

Athens Pride - 13 Ιούνη 2009

Συμμετείχαμε βέβαια στο Φεστιβάλ Υπερηφάνειας του 2009. Με αυτή την αφορμή παρουσιάσαμε τις εκδόσεις μας: την πρώτη διαδρομή της «Νταλίκας» και το «Πηγάδι της Μοναξιάς: Πολλαπλές Αναγνώσεις». Η Βιολέτα χαιρέτησε εκ μέρους της ομάδας τα αλαλάζοντα πλήθη της πλατείας Κλαυθμώνος. Ο χαιρετισμός δημοσιεύτηκε στη δεύτερη διαδρομής της «Νταλίκας».

Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ - 3,4,5 Ιούλη 2009

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος ετοιμάσαμε το βαλιτσάκι μας για το τραπεζάκι του 14ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ. Εκεί ήμασταν με τις «Νταλίκες» μας, τα «Πηγάδια» μας, τα αυτοκόλλητά μας και τις κονκάρδες μας. Κρατήσαμε και το μπαρ το Σάββατο βράδυ ως περήφανες λεσβίες.

Διαμαρτυρία έξω από τη Σερβική πρεσβεία - 1 Οκτώβρη 2009

Μαζευτήκαμε έξω από τη Σερβική πρεσβεία αυτές που επιστρέψαμε από το Βελιγράδι και αυτές που δεν μπόρεσαν να πάνε για να διαμαρτυρηθούμε ενάντια στην ομοφοβική κυβέρνηση που δεν στήριξε το Belgrade Pride. Το κεντρικό μας σύνθημα: «Ελλάς - Σερβία, συμμαχία σε εθνικισμό και ομοφοβία».

Πορεία για την παγκόσμια ημέρα μνήμης για τα τρανς άτομα - 20 Νοέμβρη 2009

Συμμετείχαμε κι εμείς στην πρώτη πορεία που έγινε στην Αθήνα για τα τρανς άτομα που έχουν υπάρξει θύματα ρατσισμού, βίαιων επιθέσεων και εγκλημάτων κατά της ζωής τους. Φωνάξαμε δυνατά: «Ντροπή, ντροπή σε κάθε σεξιστή. Είμαστε όλες όλοι τραβεστί».

Πορεία για την παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών - 25 Νοέμβρη 2009

Φτιάξαμε το πανό μας και κατεβήκαμε κι εμείς να διαμαρτυρηθούμε για τη βία που έχουμε δεχτεί και δεχόμαστε καθημερινά οι λεσβίες σε όλο τον κόσμο. Δηλώσαμε ότι: Οι «λεσβίες "ξέρουν" από βίες».

Εκδήλωση: Λεσβιασμός στην καθημερινότητα - 25 Φλεβάρη 2010

Μαζευτήκαμε ένα πάνελ γυναικών στο Στέκι Μεταναστών για να μιλήσουμε για το πώς βιώνουμε την καθημερινότητά μας ως λεσβίες. Από τη ΛΟΑ μίλησαν η Ισαβέλλα και η Έλενα που τα έσπασε με το ραπ της.

Συζήτηση: Οι άλλες συντροφικότητες: πολιτικός γάμος και σύμφωνο συμβίωσης μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου, οικογένειες με λεσβίες μητέρες, πολυσυντροφικότητα - 19 Μάρτη 2010

Συμμετείχαμε και σε αυτή τη συζήτηση στο Στέκι Μεταναστών! Μια από τις λεσβίες μαμάδες της ομάδας παρουσίασε αποσπάσματα από αντίστοιχες λεσβιακές ιστορίες της ελληνικής λογοτεχνίας.

Συζήτηση: Το Λεσβιακό, Γκέι, Αμφί και Τρανς (LGBT) κίνημα στο παρελθόν και στο παρόν: Σκέψεις και προοπτική - 21 Μάρτη 2010

Φτάσαμε ως την Πετρούπολη στην κατάληψη του Βοτανικού Κήπου, όπου η Βιολέτα παρουσίασε στους κατοίκους των δυτικών συνοικιών την ιστορία της ομάδας μας.

Outview 4ο Διεθνές Gay & Lesbian Film Festival της Αθήνας - 24 Απρίλη 2010

Η Μαριάνθη προλόγισε την ταινία «The OWLS» (Older Wiser Lesbians) της Cheryl Dynye.

Φιλίππα

Ψηλαφήσεις ανατομίας 1: μουνική ιστορία

Ας αρχίσουμε με βασικά «μαθήματα πιάνω». Πριν μιλήσουμε για το πώς μπορούμε, μόνες, με άλλες ή και όλες μαζί να κάνουμε το αιδοίο μας να χαίρεται, χρειάζεται μάλλον να δούμε τι έλεγαν κάποτε και τι λέγεται τώρα σχετικά με την ανατομία του μουνιού μας.

Η επιστήμη, βασικός φορέας του λόγου περί αιδοίου δεν βοηθά πάντα σε αυτή τη διαδρομή αυτογνωσίας. Έχει αλλάξει πολλές φορές γνώμη για το ποια είναι τα μέρη του αιδοίου, ποιος είναι ο ρόλος του κάθε μέρους και ποια από αυτά φτουράνε για την ηδονή που μας προσφέρει το μουνί μας.

Μέχρι και την Αναγέννηση δεν υπήρχαν ειδικοί ανατομικοί όροι για την περιγραφή του αιδοίου, και η κυρίαρχη αναπαράσταση του κόλπου ήταν αυτή του αντεστραμμένου πέους. Το ιατρικό κατεστημένο του 17ου αιώνα πήγε να «δει» το θέμα αλλιώς και άρχισε να συζητά τον γυναικείο οργασμό ως κάτι φυσιολογικό, αλλά τον 18ο αιώνα - και μετά από το εκτεταμένο κυνήγι των μαγισσών - η γυναικεία ηδονή εν πολλοίς ενοχοποιήθηκε και μαζί της χάθηκαν από τους ανατομικούς χάρτες τα βασικά μέρη του μουνιού. Χαρακτηριστικά είναι τα σκίτσα ανατομίας κατά τη Βικτωριανή εποχή (1830 με 1900) όπου η κλειτορίδα, όταν δεν απουσιάζει εντελώς, περιγράφεται απλώς ως μέρος του ουρικού και αναπαραγωγικού συστήματος. Μερικές δεκαετίες αργότερα οι «ειδικοί» (πάντα άντρες, μην ξεχνιόμαστε) άρχισαν να συζητούν εκ νέου το ζήτημα της προέλευσης του γυναικείου οργασμού. Το 1950, το προοδευτικό, για την εποχή του, ερευνητικό εγχείρημα του Alfred Kinsey γύρω από τη σεξουαλικότητα, στηρίχθηκε σε συνεντεύξεις 17.000 γυναικών όπου απαντούσαν σε ερωτήσεις σχετικά με τις σεξουαλικές τους πρακτικές και τα όσα τις ευχαριστούσαν στο σεξ. Τα αποτελέσματα της έρευνας έφεραν ξανά την κλειτορίδα στο προσκήνιο ως βασικό εργαλείο του γυναικείου οργασμού. Στα ίδια περίπου πεδία κινήθηκε και η έρευνα των Masters και Johnson το '60, των οποίων η έρευνα κατέληγε στο να αναγορεύσει τον κλειτοριδικό οργασμό ως τον «μόνο» οργασμό, πράγμα αναληθές αν και ριζοσπαστικό. Ριζοσπαστικό γιατί αποσυνέδεε τον γυναικείο οργασμό από την κολπική διείσδυση (επιτέλους), ταυτόχρονα όμως αναληθές γιατί ο γυναικείος οργασμός έχει να κάνει και με τη διείσδυση. Μπερδευτήκαμε; Η λύση βρίσκεται στο ότι ο γυναικείος οργασμός δεν είναι "ένας". Όμως η ιδέα των διαφόρων τύπων οργασμών ήταν ακόμα ανύπαρκτη στα κεφάλια των ειδικών, ασχέτως αν ήταν μια πραγματικότητα στα μουνιά των γυναικών – κάποιων γυναικών τουλάχιστον. Όσων τολμούσαν να ψάξουν αυτό το μέρος του σώματός τους ενάντια στην προπαγάνδα μιας κοινωνίας που είχε κάνει τα πάντα για να τις πείσει ότι το μουνί είναι αυτό το βρώμικο πράμα με το οποίο δεν θα έπρεπε να ασχολούνται και πολύ.

Το 1980 οι Whipple, Ladas και Perry αποκάλυψαν τις έρευνές τους για το G-spot (εντάξει, το '50 το είχε παρατηρήσει και ο Grafenberg αλλά δεν το είχε βάλει στα διαγράμματά του). Το περίφημο σημείο G είναι μια ερωτική ζώνη μέσα στο μουνί μας που μπορεί να προκαλέσει οργασμό: αν βάλουμε τα δάχτυλά μας μέσα και κάνουμε την κίνηση «έλα εδώ» με το δεύτερο και/ή τρίτο δάχτυλο προς την κατεύθυνση της κοιλιάς θα το νιώσουμε - σε μερικές

από εμάς έχει τραχιά επιφάνεια (σε άλλες λίγο και σε άλλες πιο πολύ).

Όμως η σύγχρονη περιγραφή, και αυτή που πλέον έχει επικρατήσει, της ανατομίας του αιδοίου, ανήκει σε γυναίκες φεμινίστριες. Το 1975 οι γυναίκες του Federation of Feminist Women's Health Centers (Ομοσπονδία Φεμινιστικών Κέντρων Γυναικείας Υγείας) αρχίζουν την αυτοεξέταση σε ομάδες στην Καλιφόρνια των ΗΠΑ, όπου για χρόνια παρατηρούν η μία την άλλη (όχι στα μάτια φυσικά). Το 1991 εκδίδουν το υπερ-κατατοπιστικό εγχειρίδιο «Μια νέα θεώρηση του γυναικείου σώματος: ένας εικονογραφημένος Οδηγός» (δείτε την πρώτη διαδρομή της Νταλίκας), το οποίο αναγνωρίζει δεκαοχτώ μέρη (ω, ναι) του αιδοίου, και αντιμετωπίζει το μουνί ως ένα σύνθετο σύστημα για την παραγωγή οργασμού (μία εκτεταμένη κλειτορίδα). Μερικά από αυτά τα μέρη είναι ορατά και εύκολα αναγνωρίσιμα, άλλα λιγότερο.

Παραθέτουμε και ένα σουρεαλιστικό μουνί (μπορείτε και να το χρωματίσετε) για να σας ανοίξουμε την όρεξη για περισσότερο διάβασμα (και όχι μόνο). Θα επανέλθουμε στην επόμενη διαδρομή της Νταλίκας τιμώντας ξεχωριστά το καθένα από τα δεκαοχτώ μέρη του μουνιού μας...

Μαλαμώ και Ελένη

Πηγές

Sherfey, Mary Jane (1966). ***The Nature and Evolution of Female Sexuality***.

Gallagherand και Laqueur (1987). ***The making of the Modern Body: Sexuality and Society in the Nineteenth Century***.

Το σκίτσο από το φοβερό ***Cunt Coloring Book*** της Tee Corinne που εκδόθηκε πρώτη φορά το 1981 (η δική μας έκδοση είναι του 2009)

Για την έρευνα του Kinsey δείτε εδώ:
http://***www.kinseyinstitute.org***

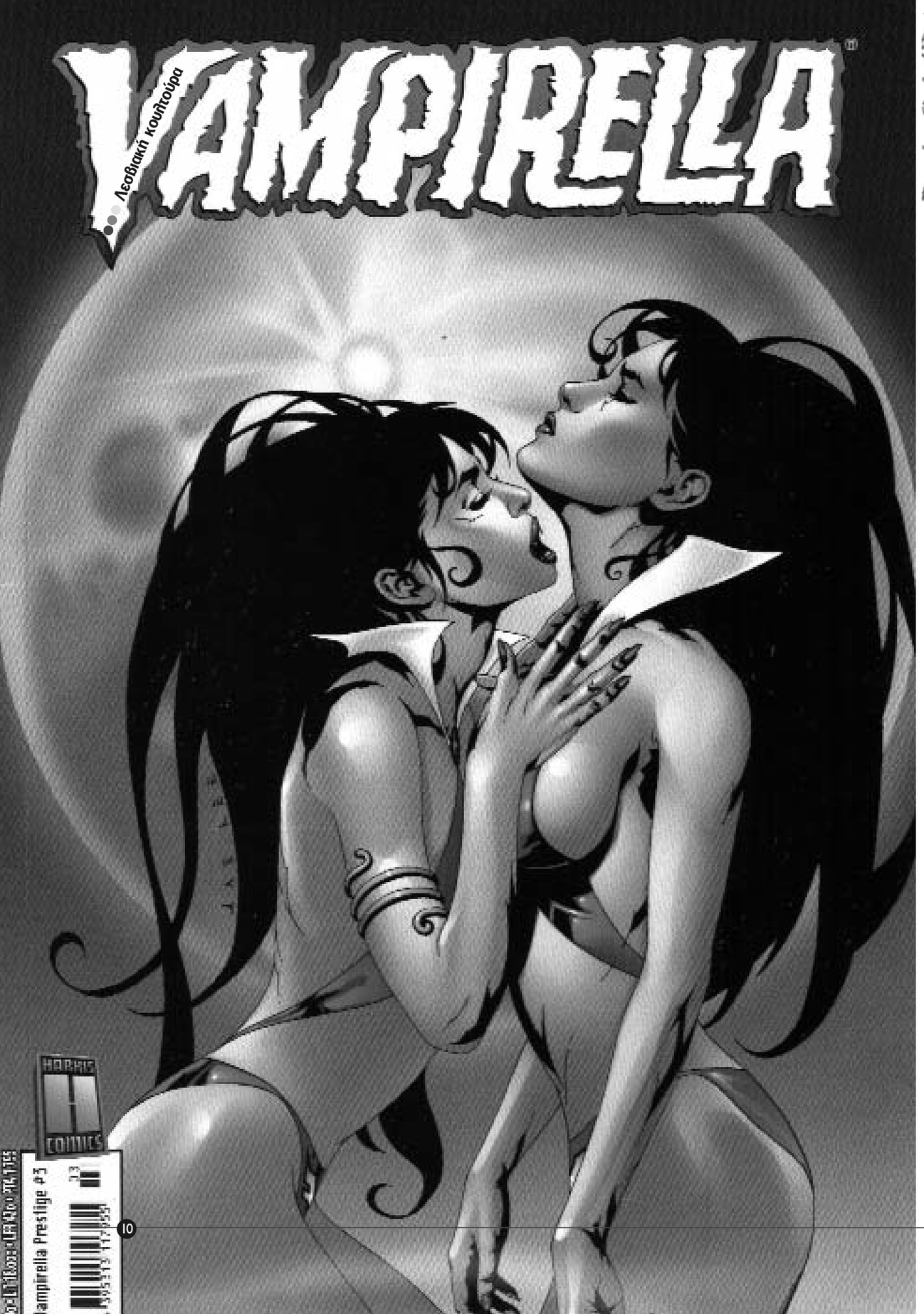

Και ...γιατί ακριβώς να μην «παίζω» με το φαγητό μου;

Πότε ήταν η πρώτη σας φορά; Δεν εννοώ «αυτή» τη φορά...
Την πρώτη φορά που συνειδητοποιήσατε ότι είστε ...διαφορετική από τα περισσότερα κορίτσια (ίσως και λίγο πιο διαφορετική από τα ...διαφορετικά κορίτσια);

Για μένα ήταν ένα χειμωνιάτικο Σάββατο βράδυ, λίγο μετά τα μεσάνυχτα πολλά χρόνια πριν. Για μία δεκάχρονη που φοβόταν το σκοτάδι οι κλασικές ταινίες τρόμου δεν ήταν τίποτα λιγότερο από την κατάλληλη, αθώα εισαγωγή στη χώρα των θαυμάτων. Λυκάνθρωποι, φαντάσματα και πάσης φύσεως τέρατα ήταν συμπαθείς συνοδοιπόροι στις μεταμεσονύχτιες περιπέτειές μου κι αν με γέμιζε θλίψη η αναγκαστική εξολόθρευσή τους, τη γιάτρευαν με το να επανέρχονται την επόμενη εβδομάδα με απόλυτη συνέπεια. Δεν ήταν πλάσματα απλώς μεγαλύτερα από τη ζωή, αλλά μεγαλύτερα από το θάνατο. Εκείνη τη νύχτα όμως όλα άλλαξαν.

Δεν ήταν ο Δράκουλας που θα κυνηγούσε αθώα, ροδοκόκκινα, λαχταριστά κορίτσια, αλλά η κόρη του (Dracula's Daughter)[1].

Το αργό σκύψιμο του κεφαλιού της μυστηριώδους μελαγχολικής βαμπίρας για ένα «φιλί», που δε δόθηκε ποτέ (το μεγαλύτερο σε διάρκεια φιλί που ΔΕΝ αποτυπώθηκε ποτέ στην οθόνη, όπως αργότερα χαρακτηρίστηκε) και η συνεσταλμένη αποφασιστική αυτοπροσφορά του γυναικείου «θύματος», μου έμαθαν την απόλυτη επιθυμία, έφεραν την αναγνώριση, σφράγισαν τη συγγένεια.

Στον καθρέπτη μπορεί να μη φαινόταν το είδωλο της Κόμισσας Μαρία Ζαλέσκα, αλλά φάνηκε το δικό μου. Εκείνο το βράδυ βγήκα από την «ντουλάπα», βεβαιώθηκα όμως ότι πήρα μαζί και το τέρας της επιλογής μου: τη λεσβία-βαμπίρ. Ξεκινήσαμε ένα υπέροχα υγρό, αιμοσταγές ταξίδι και πιστέψτε με, καθόλου μοναχικό. Γιατί εάν εμείς δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε το στόμα μας μακριά από τις γυναίκες, φαίνεται ότι κάποιοι δεν μπορούσαν να κρατήσουν τα μάτια τους μακριά από το στόμα αυτό.

Βλέπετε, οι άνθρωποι δεν μπορούμε να κρατήσουμε τίποτα κρυφό. Ίσως επειδή κάθε μυστικό διηγείται την ιστορία μιας επιθυμίας ή/και αποστροφής. Ο καλύτερος τρόπος για να το κρύψεις, είναι να εφεύρεις το κατάλληλο μέσο να το ανακοινώσεις. Φαίνεται ότι αναζητούμε διακαώς αυτή τη «θεραπευτική δύναμη» που φέρει το «outing», η έλλειψη ορίων μεταξύ του προσωπικού και του δημόσιου. Η λογοτεχνία και ο κινηματογράφος είναι ένας ανεξάντλητος πίνακας ανακοινώσεων μυστικών, το μέσο όπου το προσωπικό μεταμορφώνεται σε μια δημόσια «οπτική» επιφάνεια. Εδώ, η απαραίτητη προϋπόθεση άρθρωσης της επιθυμίας ή/και αποστροφής είναι η εφαρμογή της, έτσι αποκτά εικόνα (καρέ/λέξεις). Ό,τι είναι ορατό όμως, έχει όρια και ό,τι έχει όρια μπορεί να ελεγχθεί. Μήπως λοιπόν δεν παρακολουθούμε την έκφραση του συναισθήματος, της σκέψης, αλλά τον περιορισμό; Η λογοτεχνία και ο κινηματογράφος τρόμου αποτέλεσαν την αρένα όπου «πετάξαμε» κάθε έκνομη επιθυμία, ταμπού (κανιβαλισμός, σχέση με τους νεκρούς, σεξουαλικότητα), σε μία αέναη μάχη με το καλό ώστε να τα ελέγχουμε καταναλώνοντάς τα άφοβα και έννομα. Κι αν αναρωτιέστε γιατί στην τροφική αλυσίδα των τεράτων ηγούνται τα βαμπίρ είναι απλό: δεν προσέχουν τι τρώνε, ποιους κάνουν παρέα και με ποιους «παίζουν». Και το πλέον σημαντικό, είναι το τέρας που δείχνει ακριβώς όπως εμείς, αλλά δεν είναι εμείς: οι θανάσιμες απολαύσεις τους δικές μας, οι θανάσιμες αμαρτίες μας δικές τους.

Και αν νομίζετε ότι ο Δράκουλας (Bram Stoker, 1897) ήταν ο πρώτος διδάξας, κάνετε λάθος. Οφείλει την ύπαρξή του σε δύο «γυναίκες»: τη ρομαντική λεσβία βαμπίρα Carmilla (Joseph Sheridan Le Fanu, 1872) και τη λεσβία Κόμισσα Elizabeth Bathory (1560-1614), που τα γούστα της περιελάμβαναν την ανδρική ένδυση

και την «αιματηρή» πειθαρχία των υπηρετριών της. Η οικογένεια των βαμπίρ είναι μητριαρχική. Έτσι κι αλλιώς τα τέρατα είναι γένους θηλυκού και αυτό δεν είναι μυστικό. Και το όνομα αυτών Vagina Dentata, κοινώς Το Οδοντοφόρο Αιδοίο, ο απόλυτος μύθος που συναντάται σε κάθε λαό, η αποτύπωση της γυναικείας δύναμης και του ανδρικού φόβου. Μεταφορικά το αιδοίο έχει κρυφά δόντια γι' αυτό η ήττα ακολουθεί τη νίκη της ανδρικής διείσδυσης, η συνουσία με τη γυναίκα αποτελεί κίνδυνο για φυσικό και πνευματικό ευνουχισμό του άνδρα.

Ο φόβος του άνδρα για τη γυναίκα και την ανε-ξέλεγκτη σεξουαλικότητά της «κρύφτηκε» στην ιατρική και τη θρησκεία και αναβαπτίστηκε σε καταπίεση, δαιμονοποίηση του γυναικείου σώματος, που δεν είναι μόνο «διαφορετικό», ευμετάβλητο, απρόβλεπτο, βίαιο, ανεξέλεγκτο, εκφυλισμένο, αλλά αιμορραγεί κι από

"The Hunger" Tony Scott, 1983

πάνω. Το στόμα με τους τρομακτικούς κυνόδοντες αποτέλεσε τον αναγκαίο αντιπερισπασμό στην τέχνη και μπόρεσε να χωρέσει κάθε τρομακτικό «άλλο» που περικλείει η γυναίκα, κάθε παρεκκλίνουσα επιθυμία και συμπεριφορά, κάθε αδιασαφήνιστη ταυτότητα. Τα βαμπίρ αδιαφορούν για τα όρια, τα διαρρηγνύουν με την ευκολία περιπάτου, η τάξη, το φύλο, η σεξουαλικότητα σε κάθε πιθανό συνδυασμό έρχονται να ικανοποιήσουν την «πείνα» τους. Είναι κοινωνικά απόβλητα που αντιπροσωπεύουν το «διεστραμμένο» συνδυασμό της ευχαρίστησης και του κινδύνου, της δύναμης και της βίας, του φόβου και της επιθυμίας. Δεν επιτίθενται αλλά σαγηνεύουν σχεδόν νωχελικά, αυτή είναι η παθολογία τους. Τα θύματά τους από αξιοπρεπή και αξιοσέβαστα μεταμορφώνονται σε αιμοδιψή, υπερσεξουαλικά, έξω από τη νόρμα όντα. Και το χειρότερο: η «νόσος» αυτή είναι μεταδοτική!

Ο κινηματογράφος από τη στιγμή που ενέδωσε στον πειρασμό να αποδώσει στην οθόνη το λεσβιασμό, ξεκίνησε αυτομάτως να ακονίζει και το «παλούκι». Οι λεσβίες-βαμπίρες λοιπόν φαίνεται να είναι απόλυτη αναγκαιότητα στην ετεροκανονική μας κουλτούρα για να επιδειχθεί και αποδειχθεί η επικινδυνότητα των γυναικών και των λεσβιών. Δημιουργήθηκαν για να ενσαρκώσουν υπάκουα κάθε αρνητικό στερεότυπο, αλλά κανένας δεν είχε καταλάβει ακριβώς πόσο κακά κορίτσια είναι. Προσφιλές προϊόν της αρχής της δεκαετίας του '70 (Hammer Studios κλπ.) προορίζονται για ανδρική κατανάλωση: οι softcore δαγκωνιές και η γραφική λεσβιακή σαδομαζοχιστική απεικόνιση, σκοπό είχαν να ικανοποιήσουν τις ανδρικές πορνογραφικές φαντασιώσεις, απαλύνοντας συγχρόνως τη νευρικότητα που προκάλεσε η απειλή του φεμινιστικού κινήματος. Ο λευκός ετεροφυλόφιλος άνδρας έρχεται στο κρεβάτι των λεσβιών όχι για να αποδείξει τη σεξουαλική του επάρκεια και αντοχή, αλλά για την υπέρτατη ηδονή του να τις χωρίσει. Οι λεσβίες-βαμπίρ «περνούν» ως στρέιτ, λευκές γυναίκες, κι αυτό τις κάνει ακόμα πιο επικίνδυνες. Διεκδικούν το κορίτσι του ήρωα εξολοθρευτή, σχεδόν το κερδίζουν, αλλά στο τέλος το χάνουν, όχι όμως χωρίς να έχουν πάρει μια γεύση πρώτα. Σε κάνει να αναρωτιέσαι: τελικά το παλούκι σε τίνος την καρδιά χώθηκε;

Το πρόβλημα βλέπετε που έχει κάθε αφήγημα, είναι ότι δεν μπορεί να περιορίσει την ανάγνωσή του, καμιά ιστορία δεν μπορεί να αντισταθεί στο να αποκτήσει περισσότερο περιεχόμενο. Έτσι αυτές οι σεξουαλικά ενεργητικές ή και επιθετικές, κοινωνικά και οικονομικά ανεξάρτητες γυναίκες, που επιθυμούν άλλες γυναίκες, τις διεκδικούν, κάνουν σεξ, ανταλλάσσουν γενναιόδωρα δύναμη και αδυναμία, ξέφυγαν τον έλεγχο. Οι βαμπίρες μας δεν σκότωσαν το θύμα τους αλλά την έκαναν υπέροχη «συνένοχο» και η συχνότητα των μεταμεσονύχτιων επισκέψεών τους είναι πια σκανδαλώδης. Ευτυχώς υπάρχουν πολλά κορίτσια με κακούς τρόπους στο τραπέζι και ακόμη χειρότερους στο κρεβάτι!

Από τα B-movies έως το Persona[2], από το Hunger[3] έως το Ladies of the night (Les Vampyres)[4] από το Daughters of Darkness[5] έως την Buffy[6], από τη Vampirella[7] έως την Gilda[8], την Carmilla έως το The Vampire[9], από τις συνεσταλμένες παρθένες ως τις leatherdykes, το μυστικό της κόρης του Δράκουλα μπορεί να άλλαξε πολλά στόματα, αλλά τις νύχτες όταν κλείνω τα μάτια και περιμένω, πάντα αισθάνομαι την ίδια γλυκιά συστολή και ηδονή της πρώτης φοράς, τότε που δεν ήξερα ακριβώς τι είχα ακούσει: fuck me or fang me?

Φρύνη Κόντι

[1] ***Dracula's Daughter*** – Lambert Hillyer, 1936
[2] ***Persona*** – Ingmar Bergman, 1966
[3] ***The Hunger*** – Tony Scott, 1983
[4] ***Ladies of the Night*** **(Les Vampyres)** – Maria Beatty, 1998
[5] ***Daughters of Darkness*** – Harry Kómel, 1971
[6] ***Buffy the Vampire Slayer,*** αμερικάνικη τηλεοπτική σειρά, 1997-2003.
[7] ***Vampirella,*** η βαμπίρ ηρωίδα του ομώνυμου κόμικ που εμφανίστηκε για πρώτη φορά τον Σεπτέμβριο του 1969 από τις εκδόσεις Warren Publishing (Warren Publishing 1969-1983, Harris Publications 1991-2010, Dynamite Entertainment 2010-)
[8] ***The Gilda Stories*** της Jewelle Gomez, από το φεμινιστικό και λεσβιακό εκδοτικό οίκο Firebrand Books (1991)
[9] ***The Vampire*** του Patrick Califia από τη συλλογή λεσβιακών βαμπίρ ιστοριών της Pam Keesey "Daughters of Darkness: Lesbian Vampire Stories" (πρώτη έκδοση 1993, Cleis Press)

Έξεις, λέξεις, αναφλέξεις

Είμαι λεσβία, καλό για αρχή. Αλλά τι είδους; Ποιας συνομοταξίας; Προϊόν ποιας διασταύρωσης;

Υπάρχουν φύλα στο φύλο μου; Γέρνω προς το άρρεν ή το θήλυ; Μιλάω για τις απτές διαφορές, που από το δημοτικό σχολείο τις παπαγαλίσαμε άνευ όρων.

Μετά γίνομαι εφευρετική, ένας συνδυασμός ίσως;

Και έρχεται η καλή φίλη να μου χαρίσει ένα όνομα, φαμ ο γκαρσόν, πολύ πετυχημένο ακούγεται. Και άντε πάλι να προβληματίζομαι και να ρωτώ προς τα πού ρέπω και να μου λένε με τόση καλή διάθεση οι φίλες, πως τίποτα επάνω μου δεν είναι αντρικό, ούτε η φωνή, ούτε το βλέμμα, ούτε εγώ η ίδια.

Μα, η στάση του σώματος, ο αέρας και το εκτόπισμα, το σταυροπόδι που έκαναν οι μπαρμπάδες μου στην πολυθρόνα, σηκώνοντας το παντελόνι μη χαλάσει η τσάκιση; Αυτό πια το σταυροπόδι που επιδεινώθηκε μετά από τα μαθήματα στο ούτι και τις απόπειρες στο μπαγλαμαδάκι...

Μέσα σε μένα στέκει ένα μικρούλι κοριτσάκι με ένα λευκό φουστανάκι αμάνικο. Κάποτε μοιάζει αέρινο, άλλοτε πεισμωμένο, ξεχνάει ή θυμάται τα βήματα του χορού και πάντα, πάντα, περιμένει.

Δεν έχω την πρόθεση να σας μιλήσω για την παιδική μου ηλικία. Ζω και αγαπάω με αυτό που είμαι, κάποιες φορές δυσκολεύομαι. Η αγάπη όταν βαθαίνει γίνεται ένας μοναχικός δρόμος.

Είμαι λοιπόν ένα κορίτσι που μοιάζει να νιώθει λίγο σαν αγόρι και αγαπάει κάποια κορίτσια. Θαυμάζει κάποια κορίτσια, που είναι τελικά κορίτσια, η δασκάλα μου θα συμφωνούσε.

Εγώ θα διαφωνούσα, εξαιτίας της μεγάλης παράκαμψης όλων αυτών των ιδιαίτερων στοιχείων που κάνουν αυτά τα κορίτσια να μη μοιάζουν με τα κορίτσια που εννοεί η δασκάλα μου.

Αυτός είναι ο λόγος που αγαπώ να τις διαβάζω αντίστροφα, από την αρρενωπότητα προς τη θηλυκότητα, ώσπου φτάνει να μου αποκαλύπτεται μια θηλυκότητα μαγική, μια δυνατότητα να ακούω και να αισθάνομαι κι αυτό το αγνοεί η δασκάλα μου.

Έλενα Τουτουδάκη

Λεσβίες και κουίαρ χωρίς σύνορα

Συνέντευξη μ' ένα παντρεμένο ζευγάρι Ισπανίδων λεσβιών

Η ιστορία του lgbt κινήματος έχει χαρακτηριστεί από τους αγώνες για αναγνώριση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων μας. Συχνά οι νόμοι θεωρείται ότι σφραγίζουν την αρχή μιας νέας εποχής ισονομίας και ισοπολιτείας. Ο νόμος που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση Θαπατέρο το καλοκαίρι του 2005, κατήργησε πολύ σημαντικές θεσμικές διακρίσεις εις βάρος των λεσβιών και των γκέι στην Ισπανία θεσπίζοντας το γάμο μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου και προβλέποντας πλήρη εξίσωση όλων των σχετικών προνομίων. Ένα τέτοιο είναι για παράδειγμα το δικαίωμα του ζευγαριού στην τεκνοθεσία. Η Έλενα από τη ΛΟΑ και μέλος της συντακτικής ομάδας της Νταλίκας πήρε πρόσφατα μια ηλεκτρονική συνέντευξη από ένα ζευγάρι Ισπανίδων λεσβιών, τη Μαρία και την Πίλι από την Παμπλόνα. Τις γνώρισε από μία ιστοσελίδα ανταλλαγής φιλοξενίας και δέχτηκαν με χαρά να μιλήσουν στην Νταλίκα για τις εαυτές τους. Στόχος της κουβέντας ήταν να πάρουμε μια μικρή γεύση του πώς βιώνουν αυτή την αλλαγή στην καθημερινή τους ζωή δυο λεσβίες που παντρεύτηκαν. Για να δούμε τι λένε..

Στους γάμους χαμογελάμε, δίνουμε εγκάρδιες ευχές, θαυμάζουμε και καμαρώνουμε το ζευγάρι... Αισθανθήκατε αυτή τη δυναμική όταν παντρευόσασταν;
Ναι, νιώσαμε πολύ καλυμμένες και προστατευμένες από τους φίλους και την οικογένεια. Ήταν μια υπέροχη μέρα!

Γιατί κάνατε το βήμα να παντρευτείτε;
Πάντα θέλαμε να έχουμε οικογένεια και αν θέλαμε το παιδί να είναι και των δυο μας νομικά, έπρεπε να παντρευτούμε. Αυτό μπορεί να γίνει και χωρίς γάμο, αλλά η διαδικασία είναι πιο αργή και δύσκολη, πρέπει να υιοθετήσεις το παιδί.

Θέλετε να μοιραστείτε με μας μερικές στιγμές από την ημέρα του γάμου σας;
Στην αρχή δε θέλαμε να το γιορτάσουμε πολύ... αλλά σκεφτήκαμε ότι θα το μετανιώσουμε και γιατί όχι; Οπότε, ήμασταν πολύ περήφανες και ευτυχισμένες που το γιορτάσαμε. Ήταν σπουδαία μέρα, όλοι το ευχαριστήθηκαν! Το θεωρούμε βήμα για τη λεσβιακή ορατότητα να επωφεληθούμε από τα λίγα δικαιώματα που μας έδωσαν. Ο σύμβουλος που μας πάντρεψε -ήταν πολύ συγκινημένος (έτοιμος να κλάψει)- είπε ότι ήταν ο πρώτος του γάμος κοριτσιών και ότι είναι πραγματικά μεγάλο βήμα να αντιμετωπίζεις τα πράγματα απλά και φυσικά. Ήταν καταπληκτικός!

Μετά το γάμο σας υπάρχει κάποια διαφορά στον τρόπο με τον οποίο σας αντιμετωπίζει ο κοινωνικός περίγυρος;
Όχι, δεν έχουμε παρατηρήσει καμιά διαφορά από τότε που έχουμε βγει από τη ντουλάπα. Αλλά, η Πίλι μπόρεσε να πάρει 3 μέρες άδεια από τη δουλειά της όταν μπήκα για εγχείρηση στο νοσοκομείο. Αν δεν ήμασταν παντρεμένες δε θα μπορούσε να πάρει αυτές τις μέρες.

Πόσο κουράγιο χρειάστηκε για να απαλλαγείτε από τις προκαταλήψεις με τις οποίες είναι φορτωμένος ο θεσμός του γάμου που μέχρι πρόσφατα απέκλειε ζευγάρια του ίδιου φύλου;
Οι ιδέες μας είναι πολύ ξεκάθαρες και αν δεν κάναμε αυτό το βήμα θα έπρεπε να παραιτηθούμε από το δικαίωμα να είμαστε μητέρες. Το κουράγιο το αντλήσαμε από την αγάπη μας και οι άνθρωποι που ήταν στο γάμο μας ήταν αυτοί που θέλαμε να είναι.

Μετά το γάμο αποτελείτε επίσημα πλέον οικογένεια. Αισθάνεστε την ίδια στιγμή μέλη μιας ευρύτερης λοατ κοινότητας και αν ναι πως αυτό επηρεάζει την καθημερινή σας ζωή;
Νιώθουμε περήφανες που κάναμε αυτό το βήμα και ανοίξαμε το δρόμο στις επόμενες γενιές να κάνουν αυτό το βήμα –να γίνουν νόμιμες οικογένειες. Που νομιμοποιήσαμε την κατάσταση μας. Κατά τη γνώμη μας, ο καλύτερος τρόπος να αγωνιστούμε ενάντια στην ομοφοβία είναι να κάνουμε γνωστή και αποδεκτή την ομοφυλοφιλία μας. Αν την κάνουμε να φανεί φυσιολογική οι άνθρωποι θα τη θεωρήσουν φυσιολογική. Αν κρυβόμαστε σα να κάνουμε κάτι κακό..., τότε είναι που αρχίζουν να μας κοιτάζουν και να σχολιάζουν. Δε χρειάζεται να πάμε παντού με σημαία..., αλλά αν θελήσω να φιλήσω τη σύντροφο μου θα τη φιλήσω, αυτό είναι φυσικό. Εδώ, στην Παμπλόνα, υπάρχουν πολλά κορίτσια που είναι ακόμα στην ντουλάπα... νομίζουμε ότι αυτό δε μας βοηθάει να γίνουμε ορατές.

Τι θα λέγατε σε ένα λεσβιακό ζευγάρι που θέλει να παντρευτεί για λόγους κοινωνικής ορατότητας;
Να προχωρήσουν, το δικαίωμα είναι για αυτές. Γιατί να μην επωφεληθούν;

Έχει τύχει να ταξιδέψετε σε χώρες όπου η νομική κατοχύρωση των λοατ είναι πιθανόν ανύπαρκτη;
Σε χώρες που δεν έχουν κατοχυρώσει νομικά τα λοατ δικαιώματα δεν έτυχε να ταξιδέψουμε. Όταν πήγαμε στο Παρίσι κάποια μάτια μας κοίταζαν επίμονα καθώς φιλιόμασταν στο μετρό. Είμαστε πολύ αυθόρμητες και εντελώς έξω από τη ντουλάπα, αλλά σε μερικά μέρη..., δεν είμαστε τόσο διαχυτικές, αν θέλουμε σεβασμό πρέπει να δείχνουμε σεβασμό.

Συνέντευξη με τη Monika Treut

Η γερμανίδα λεσβία κινηματογραφίστρια Monika Treut βρέθηκε στην Αθήνα, καλεσμένη του 4ου Outview Film Festival, που έγινε τον Απρίλιο. Η Μαρία Cyber που οργανώνει το φεστιβάλ της πρότεινε να μας δώσει μία συνέντευξη για τη Νταλίκα. Εκείνη δέχτηκε με χαρά και παρακάτω θα διαβάσετε τη συζήτηση που έκαναν μαζί της η **Μαριάνθη** και η **Άννα.**

Βλέπετε το δικαίωμα γάμου μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου που ισχύει στην Ισπανία να έχει προσφέρει καρπούς στην ορατότητα των λεσβιών;

Για τις δημόσιες υπηρεσίες εμείς (όλες οι λεσβίες) δεν υπάρχουμε. Αν θέλουμε για παράδειγμα να συμπληρώσουμε μια τυποποιημένη αίτηση εγγραφής σε σχολείο, διαβάζουμε «μητέρα/πατέρας», δεν υπάρχει δυνατότητα επιλογής «μητέρα/μητέρα».

Έτσι, οι άνθρωποι ακόμα εκπλήσσονται όταν πηγαίνω στο γιατρό να πάρω τα αποτελέσματα των αιματολογικών εξετάσεων της γυναίκας μου, και γίνονται άσπροι. Σε τέτοιες αντιδράσεις μας έρχεται να βάλουμε τα γέλια. Όπως είπαμε είναι ζήτημα καθιέρωσης και αποδοχής μέσα από την ορατότητα. Όταν οι άνθρωποι «δε βλέπουν λεσβίες» είναι σχεδόν φυσιολογικό που εκπλήσσονται όταν βλέπουν ένα ζευγάρι.

Η νομοθεσία λοιπόν δίνει και στις δυο σας όταν θα αποκτήσετε παιδί τη γονική ιδιότητα. Υποστηρίζει εξίσου και τη διαδικασία της σπερματέγχυσης ή της εξωσωματικής γονιμοποίησης, αν την επιλέξετε;

Ακριβώς αυτή τη στιγμή κάνουμε τις σχετικές εξετάσεις προκειμένου να μείνει έγκυος η Πίλι. Στην Παμπλόνα, καθώς η εκκλησία είναι πολύ ισχυρή... για τις λεσβίες αυτή η διαδικασία δεν καλύπτεται από τη δημόσια υγεία. Αλλά... αν έχεις κάποιο πρόβλημα γονιμότητας, τότε γίνεται δωρεάν!!!

Σε ιδιωτικό νοσοκομείο αυτή η διαδικασία κοστίζει: 900 ευρώ η σπερματέγχυση και επιπλέον 407 ευρώ τα φάρμακα... Είναι πάρα πολλά!!!

Για αυτό θεωρούμε ότι όταν ένα λεσβιακό ζευγάρι θέλει παιδί, το θέλει αλήθεια, δεν είναι ατύχημα!!!

Η Monika Treut κάνει ταινίες μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ εδώ και πολλά χρόνια. Σήμερα έχει τη δική της εταιρία παραγωγής, την Hyena Films (http://www.hyenafilms.com/). Η Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας είχε ήδη δείξει δουλειά της Treut το 2006 με την προβολή του ντοκιμαντέρ Gendernauts. Μέσα από τη συζήτηση μαζί της καταλάβαμε ότι οι πορείες κάποιων ανθρώπων είναι παράλληλες και ακόμα περισσότερο καθορίζουν κοινωνικές αλλαγές και πολιτικά ρεύματα. Η πορεία της Treut, πέρα από μια προσωπική ιστορία, μας δίνει τα εργαλεία για να καταλάβουμε πώς έχουν διαμορφωθεί μέσα στα χρόνια όχι μόνο ο γκέι και λεσβιακός κινηματογράφος αλλά και οι κοινωνικές αντιλήψεις περί φύλου, σεξουαλικότητας, πολιτικής και τέχνης.

Πώς ξεκίνησες να ασχολείσαι με τον κινηματογράφο; Έκανες πρώτα σπουδές;
Οι σπουδές μου ήταν λογοτεχνία, τέχνη και πολιτική. Αλλά μου άρεσαν πολύ οι ταινίες και τότε, όταν σπούδαζα, τη δεκαετία του 1970, βγήκαν οι πρώτες βιντεοκάμερες. Ήταν τεράστιες και πολύ βαριές αλλά ήταν φανταστικές και μπορούσες να τραβήξεις φιλμ πολύ απλά. Φτιάξαμε λοιπόν μια φοιτητική ομάδα και κάναμε ταινίες. Κάναμε κάτι σεμινάρια για κάμερα και μοντάζ, βασικά ήμασταν αυτοδίδακτοι. Έτσι έκανα κάποιες μικρού μήκους ταινίες και κάποιες με super 8 κάμερα.

Την περίοδο εκείνη έχω καταλάβει ότι στην κινηματογραφία υπήρχαν συλλογικές διαδικασίες παραγωγής.
Ναι. Κάναμε πολιτικές ταινίες. Κάναμε κάτι σαν εναλλακτικές ειδήσεις. Κινηματογραφούσαμε και μοντάραμε και μετά τα προβάλαμε σε φοιτητικά μπαρ. Κουβαλούσαμε κάτι τεράστιες και βαριές τηλεοράσεις και λέγαμε «σήμερα είναι μια βραδιά με εναλλακτικές ειδήσεις»!

Τι ακριβώς ήταν αυτό;
Για παράδειγμα, τότε ήταν η εποχή της Φράξιας Κόκκινος Στρατός, και κάναμε ταινιάκια για τους πολιτικούς κρατούμενους και τις συνθήκες κράτησης στις φυλακές υψηλής ασφαλείας. Προσπαθούσαμε να ενημερώσουμε για τις άθλιες συνθήκες στις φυλακές, υπήρχε τότε ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης. Επίσης, υπήρχε μεγάλο κίνημα καταλήψεων. Σε Βερολίνο, Φρανκφούρτη, Αμβούργο, παντού. Και προσπαθούσαμε να ενημερώσουμε για τις αντιπαραθέσεις μεταξύ αστυνομίας και καταληψιών.

Με το gay κίνημα πότε σχετίστηκες;
Το gay κίνημα ήρθε λίγο αργότερα. Στη Γερμανία ξεκίνησε μετά από τις ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ ήταν οι «πρώτες»! Ξεκίναγε όταν εγώ τελείωσα το πανεπιστήμιο, γύρω στο 1978. Πιο πριν ήμουν μια αριστερή φεμινίστρια. Μετά, πολλές λεσβίες βγήκαν από την ντουλάπα και πολλές φεμινιστικές ομάδες μετεξελίχθηκαν σε λεσβιακές. Ήταν σαν φαινόμενο στη Γερμανία. Δεν ξέρω αν έγινε το ίδιο και εδώ. Και τότε πήγα στο Βερολίνο σε μια βίντεο-κολεκτίβα. Αυτοοργανωμένη και ανοιχτής πρόσβασης, αλλά ήταν μικτή και είχα δυσκολίες. Οπότε έφυγα από εκεί και πήγα στο Αμβούργο σε μια λεσβιακή φεμινιστική συλλογικότητα γύρω από το βίντεο, που ξεκίναγε μια φίλη μου με την οποία ήμασταν μαζί τότε. Πήγα λοιπόν εκεί και φτιάξαμε μαζί αυτή την ομάδα η οποία υπάρχει ακόμα! Μόλις γιόρτασε τα 30στά της γενέθλια. Λέγεται biltwechsel (http://www.bildwechsel.org/home.html), που σημαίνει αλλαγή της εικόνας και αυτή τη στιγμή είναι αυτοχρηματοδοτούμενη. Έχει ένα μεγάλο αρχείο γυναικείων ταινιών, οργανώνει εκθέσεις και άλλες εκδηλώσεις, έχει ένα δίκτυο με άλλες αντίστοιχες γυναικείες οργανώσεις, στέλνουν ενημερώσεις για καλλιτεχνικές, γυναικείες και πολιτικές πρωτοβουλίες. Εγώ δεν συμμετέχω πια ενεργά, έχουμε όμως καλές σχέσεις και βοηθάω όποτε χρειάζεται.

Οπότε μετά από αυτό τι έκανες;
Μέσα από αυτή την ομάδα ξεκίνησε η επόμενη σχέση μου, με την Elfi Mikesch. Γνωριστήκαμε στην ομάδα, ταιριάξαμε και μου πρότεινε να φτιάξουμε μια ταινία. Μου ζήτησε να γράψω το σενάριο. Εκείνη ήταν μεγαλύτερη από εμένα. Εγώ ήμουν λίγο πριν τα 30 και εκείνη λίγο μετά τα 40 και είχε ήδη κάνει μερικές ταινίες. Τότε ξεκίνησε και η σχέση μας. Ζήσαμε μαζί 7 χρόνια και δουλεύαμε μαζί. Έτσι κάναμε την πρώτη μας ταινία, το Seduction of a cruel woman (ελλ. Η αποπλάνηση μιας σκληρής γυναίκας). Δουλέψαμε μαζί για το σενάριο, την παραγωγή, το μοντάζ, εκείνη δούλεψε την κάμερα. Μετά κάναμε μαζί και το Virgin Mashine (ελλ. Παρθένα μηχανή). Ξεκινήσαμε και μια μικρή εταιρία παραγωγής. Όταν χωρίσαμε η Elfi συνέχισε να κάνει δικές της δουλειές.

Και εσύ συνέχισες με τις δικές σου ταινίες;
Ναι, αλλά κάναμε και κοινές δουλειές. Και είμαστε ακόμα σαν οικογένεια. Ακόμα μιλάμε κάθε μέρα. Ξέρετε πώς είναι οι λεσβιακές οικογένειες...

Έχω διαβάσει, γιατί δυστυχώς δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να τη δω, ότι η πρώτη σας ταινία δέχτηκε αντιφατικές κριτικές.
Ναι. Ήταν σαν να την κάναμε πολύ νωρίς και ο κόσμος δεν ήταν εξοικειωμένος. Το θέμα της ήταν ο σαδομαζοχισμός. Η ηρωίδα ήταν μια λεσβία ντομινατρίξ και αυτό παραπήγαινε. Για αυτό το λόγο χάσαμε τη χρηματοδότηση που μας είχαν δώσει στη Γερμανία. Τότε υπήρχε ένα κοινό υπουργείο εσωτερικών, αστυνομίας και ταινιών. Επίσης η κυβέρνηση ήταν δεξιά. Οπότε ενώ η επιτροπή χρηματοδότησης διάβασε το σενάριο και αποφάσισε να μας χρηματοδοτήσει, ο υπουργός που ήταν δεξιός είπε όχι. Πριν ακόμα γυριστεί η ταινία έγινε ολόκληρο σκάνδαλο, μας έγραψαν οι εφημερίδες! Δεν ήταν πολύ ωραίο αυτό. Και μετά έγινε ολόκληρο πολιτικό ζήτημα μεταξύ των δεξιών χριστιανοδημοκρατών και των σοσιαλδημοκρατών. Κανένας δεν ενδιαφερόταν για την ταινία και το καλλιτεχνικό της κομμάτι, γίναμε ένα παιχνίδι στην μεταξύ τους κόντρα. Στο τέλος οι σοσιαλδημοκράτες μας έδωσαν μια μικρή επιχορήγηση. Με αυτά τα λίγα χρήματα κάναμε τα γυρίσματα στο λιμάνι του Αμβούργου.

Η Monika Treut

Ποια ήταν η αντίδραση του κοινού;
Η ταινία έκανε πρεμιέρα στο φεστιβάλ του Βερολίνου, όπου το μισό κοινό μας έβριζε και μας κατηγορούσε για φασισμό. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είναι ο σαδομαζοχισμός. Αλλά το υπόλοιπο κοινό λάτρεψε την ταινία. Στη Γερμανία δεν υπήρχε τότε καμία συζήτηση περί σαδομαζοχισμού και λεσβιασμού, οπότε ο κόσμος δεν καταλάβαινε τι κάναμε και η ταινία δεν πήρε διανομή. Ενώ στην Αμερική είχαν ήδη δημιουργηθεί κάποιες ομάδες και υπήρχε μεγάλη αντιπαράθεση μεταξύ των s/m φεμινιστριών και των φεμινιστριών που ήταν ενάντια στην πορνογραφία (σ.σ. το s/m είναι η αγγλική συντομογραφία για τον σαδομαζοχισμό). Έτσι μας κάλεσαν να δείξουμε την

ταινία στα γκέι και λεσβιακά φεστιβάλ στην Αμερική, που τότε πρωτοξεκινούσαν. Εκεί άρεσε πολύ η ταινία, πήρε διανομή και παίχτηκε σε πολλά φεστιβάλ. Έτσι πήγε και στον Καναδά. Εκεί απαγορεύτηκε από το συμβούλιο λογοκρισίας. Το φεστιβάλ του Τορόντο προσπάθησε σκληρά να ακυρώσει την απόφαση του συμβουλίου. Μάλιστα μέσα από την όλη διαμάχη για τη δική μας ταινία, κατάφεραν να ξεφορτωθούν το συμβούλιο λογοκρισίας, με το επιχείρημα ότι αυτό που κάναμε ήταν τέχνη και όχι πορνογραφία.

Αυτή η πίεση που δεχτήκατε ήταν κάτι που ισχυροποίησε την πίστη σε αυτό που κάνατε;
Ναι, γιατί ήταν μια πολύ ζωντανή συζήτηση και έβλεπες ότι τα πράγματα αλλάζουν. Δεν ήταν μονολιθικές σική, είναι μια ιστορία coming out. Μια γερμανίδα επισκέπτεται το Σαν Φρανσίσκο όπου γνωρίζει τη λεσβιακή σκηνή και πρακτικά αλλάζει όλη η ζωή της.

Μια φίλη μου έλεγε ότι το Virgin Machine και η νέα σου ταινία, το Ghosted, έχουν διαφορετική οπτική σε σχέση με τον ρομαντικό έρωτα.
Ναι, σωστά. Οι δυο ταινίες έχουν 20 χρόνια απόσταση, εγώ έχω μεγαλώσει και στο μεταξύ έχω γνωρίσει την ασιατική κουλτούρα που μου άσκησε μεγάλη έλξη. Είμαι σε εντελώς διαφορετική φάση ζωής και πάντα οι ταινίες μου καθοδηγούνται από την προσωπική μου εμπειρία. Ποτέ δεν εμπνέομαι από βιβλία ή σενάρια που γράφουν άλλοι. Είμαι λίγο παραδοσιακή και δουλεύω πάντα βάσει της εμπειρίας μου και της

Gendernauts

Ghosted

Ghosted

Virgin machine

οι αντιδράσεις, υπήρχαν και άνθρωποι που το έβρισκαν όμορφο. Έτσι οι ορίζοντες άρχισαν σιγά σιγά να ανοίγουν. Ήταν ωραία εποχή, και δεν σκεφτόμασταν «Χριστέ μου, τι έχουμε κάνει», αντίθετα ενδυναμωθήκαμε. Επίσης, ενώ ήμουν στο Σαν Φρανσίσκο για την προβολή της ταινίας, γνώρισα κάποιους υπέροχους ανθρώπους. Όπως για παρά-δειγμα τις γυναίκες που έβγαζαν το περιοδικό *On our Backs* (http://www.onourbacksmag.com.org/), που ήταν υπέρ του σεξ (pro sex) και έκαναν πολλά πράγματα, οργάνωναν π.χ. λεσβιακά στριπτίζ. Εγώ άλλαξα τότε το εισιτήριό μου και έμεινα στα γραφεία τους για κάποιο καιρό. Εκεί ήταν όλα τόσο ενδιαφέροντα και θέλησα να κάνω άλλη μία ταινία. Και έτσι έγινε το Virgin Machine. Η έμπνευσή μου δηλαδή ήταν η λεσβιακή σκηνή του Σαν Φρανσίσκο. Το Virgin Machine είναι μια ασπρόμαυρη ταινία, που τώρα είναι πια σαν κλαοπτικής γωνίας που βλέπω τα πράγματα σε κάθε φάση. Το Ghosted άρχισα να το σκέφτομαι όταν πέθανε μια πολύ καλή μου φίλη και δυσκολεύτηκα πολύ να αποδεχτώ την απώλειά της. Παράλληλα γνώρισα τις ιστορίες με τα πνεύματα (ghost stories) από την Ταϊβάν, που όλες έχουν να κάνουν με το χαμό κάποιου αγαπημένου προσώπου. Οπότε αυτό ήταν το ιδανικό σημείο εκκίνησης για να αντιμετωπίσω όλα αυτά τα συναισθήματα.

Στο Ghosted έχει ενδιαφέρον που η ασιατική κουλτούρα φαίνεται να προτείνει έναν τρόπο, κάποιες ιεροτελεστίες για να διαπραγματευτείς τον θάνατο και να πενθήσεις. Ενώ στη δυτική κουλτούρα σήμερα δεν ξοδεύουμε πολύ χρόνο για να αντιμετωπίσουμε την απώλεια. Στην Ταϊβάν, όπως βλέπουμε και στην ταινία, έχουν κάθε χρόνο έναν ολόκληρο μήνα που το κάνουν αυτό.
Ναι, την πρώτη φορά που επισκέφτηκα την Ταϊβάν ήταν ακριβώς μετά από τον μήνα των πνευμάτων και προσπαθούσα να καταλάβω τι είναι ακριβώς αυτό που κάνουν. Παντού γύρω έβλεπες διάφορα απομεινάρια από εκείνο τον μήνα, εγώ ρωτούσα ασταμάτητα και μου εξηγούσαν. Ήταν εντυπωσιακό ότι άνθρωποι κάθε ηλικίας, κάθε τάξης, κάθε φύλου συμμετέχουν στις τελετές. Με γοήτευσε αυτή η διαδικασία.

Να σου κάνω μία ερώτηση που σκέφτηκα με αφορμή αυτό που είπες ότι πάντα ξεκινάς από την εμπειρία σου. Τι είναι η τέχνη για σένα; Πιστεύεις ότι η τέχνη πρέπει να βγαίνει από μέσα σου;
Αχ, μεγάλη ερώτηση. Ακούγεται λίγο μελό και κάπως κακόγουστο να λες ότι η τέχνη πρέπει να βγαίνει από μέσα σου, αλλά ίσως τελικά αυτός να είναι ο μόνος τρόπος. Υπάρχουν κινηματογραφιστές που κάνουν ταινίες για να βγάλουν λεφτά, που δουλεύουν με εταιρίες παραγωγής που τους λένε «α, έχεις πολύ καλό υλικό για την τάδε ταινία». Όλα είναι υλικά για τις εταιρίες παραγωγής και η ταινία είναι ένα προϊόν. Εγώ δεν μπορώ να δουλέψω έτσι. Μια φορά με κάλεσαν να κάνω μια ταινία στο Χόλυγουντ και δυστυχώς δέχτηκα. Αυτή ήταν η χειρότερη περίοδος στη ζωή μου.

Ποια είναι αυτή η ταινία;
Αυτή η ταινία είναι ευτυχώς ξεχασμένη. Είναι η ταινία με το χαζό τίτλο Erotique, στην οποία συμμετείχαμε 3 σκηνοθέτριες. Η κάθε μία έκανε ένα τριαντάλεπτο κομμάτι. Είναι κάπως μελό και χαίρομαι που δεν έχει χαρτί για να κόψουν σκηνές γενικά. Ήμουν τότε πολύ αφελής και νόμιζα ότι δεν θα πάθω εγώ αυτά που πάθαιναν οι άλλοι. Γιατί είναι γνωστό ότι οι παραγωγοί του Χόλυγουντ σε αναγκάζουν να κάνεις το ένα και το άλλο.

Εσύ λοιπόν γιατί κάνεις τέχνη;
Μμμ... Εγώ δε λέω ότι κάνω τέχνη. Κάνω ταινίες. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει να το κάνω. Δηλαδή αφού τελειώσω μια ταινία, μετά από λίγο καιρό, ενώ είμαι χαρούμενη που έχει τελειώσει, είναι στα φεστιβάλ κτλ., αρχίζει κάτι να με τρώει. Στην αρχή προσπαθώ να το αγνοήσω, αλλά αυτό επιμένει, και μια φωνή μου λέει «έχω μια ιδέα, έχω μια ιδέα», και έτσι σιγά σιγά οδηγούμαι σε μια αρχή.

Ευχαριστούμε πολύ.

Η Κοκκινοσκουφίτσα

Κείμενο: **Στέλλα,** Εικονογράφηση: **Α. Κ.**

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια πόλη στην άκρη του δάσους ζούσε ένα κοριτσάκι, που η μαμά του του είχε φτιάξει ένα όμορφο κόκκινο σκουφάκι που δεν το αποχωριζόταν ποτέ και για αυτό όλοι το φώναζαν Κοκκινοσκουφίτσα.

Ένα πρωί η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας την φώναξε στην κουζίνα του σπιτιού τους και της είπε: « Κόρη μου, η γιαγιά σου είναι άρρωστη. Σου ετοίμασα ένα καλαθάκι με φαγητό και φάρμακα να της πας για να γίνει καλά. Πρόσεξε όμως, το σπίτι της γιαγιάς είναι στην άλλη άκρη του δάσους και το δάσος είναι ένα πολύ επικίνδυνο μέρος. Να μην φύγεις καθόλου από το μονοπάτι γιατί μπορεί να χαθείς ή να σε βρει κανένας κακός λύκος και να σε φάει!" Η Κοκκινοσκουφίτσα υποσχέθηκε στη μαμά της ότι θα είναι πολύ προσεκτική και ξεκίνησε για το σπίτι της γιαγιάς της.

Στο δρόμο συνάντησε πολλά ζωάκια, σκιουράκια, πουλάκια, έναν μικρό λαγό και μια πονηρούλα αλεπού. Όλοι ήθελαν να δοκιμάσουν τα φαγητά που είχε η Κοκκινοσκουφίτσα στο καλάθι της αλλά εκείνη δεν άφησε κανέναν. Ακόμα και ο λύκος δεν πέτυχε να την ξεγελάσει. Η Κοκκινοσκουφίτσα δεν ήταν καμιά χαζή, ήξερε πολύ καλά να προστατεύσει τα πράγματα που είχε στο καλαθάκι της από τα πεινασμένα ζώα.

Η Κοκκινοσκουφίτσα, εκτός από ζώα στο δρόμο της για το σπίτι της γιαγιάς, συνάντησε και ανθρώπους: τον δασοφύλακα που την καλημέρισε, έναν ξυλοκόπο, μια γριά που μάζευε μανιτάρια, έναν κυνηγό με το σκύλο του και ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Μπάνυ και έπαιζε στο δάσος με το σχοινάκι του.

Όταν βράδιασε και η Κοκκινοσκουφίτσα δεν είχε ακόμα γυρίσει στο σπίτι της, η μαμά της άρχισε να ανησυχεί, βγήκε από το σπίτι και τρέχοντας έφτασε στο δάσος. Πήγε στο σπίτι της γιαγιάς. Η γιαγιά είπε ότι η Κοκκινοσκουφίτσα δεν έφτασε ποτέ στο σπίτι και ενώ κόν-

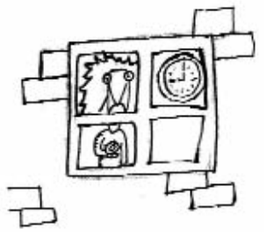

τευε να γίνει καλά, από τη στεναχώρια της που η μικρή χάθηκε στο δάσος αρρώστησε ακόμα πιο βαριά.

Η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας έτρεξε να βρει τον δασοφύλακα και εκείνος της είπε ότι είχε δει την κόρη της και την είχε καλημερίσει.

Ξεκίνησαν να ψάχνουν κι οι δύο μαζί. Η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας δεν τολμούσε να το σκεφτεί αλλά στην άκρη του μυαλού της πίστευε ότι η κόρη της είχε συναντήσει τον κακό Λύκο και την είχε κάνει μια χαψιά. Ο ξυλοκόπος τους είπε ότι είδε την Κοκκινοσκουφίτσα κι ότι, όταν την χαιρέτησε, ήταν μια χαρά. Το ίδιο είπαν η γριά και ο κυνηγός. Όλοι μαζί συνέχισαν να ψάχνουν στο δάσος.

Ο δασοφύλακας κοίταζε καχύποπτα τον κυνηγό. Μήπως είχε αρπάξει το μικρό κοριτσάκι; Μήπως το είχε τουφεκίσει κατά λάθος και τώρα το έκρυβε; Η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας κοίταζε καχύποπτα τη γριά. Μήπως αυτή η κακιά μάγισσα είχε πάρει το κοριτσάκι της και το είχε μεταμορφώσει σε αρνάκι; Είδε στην αυλή του σπιτιού της ένα μικρό αρνάκι με ένα κόκκινο φιόγκο στο λαιμό. Ο ξυλοκόπος, όταν άκουσε τις υποψίες της μαμάς, της είπε ότι η γριά είχε το αρνάκι πολλά χρόνια και αποκλείεται να ήταν η Κοκκινοσκουφίτσα.

Μετά από πολλές ώρες ψάξιμο, όλοι μαζί έφτασαν σε ένα μικρό σπιτάκι στην άλλη άκρη του δάσους. Ο

δασοφύλακας χτύπησε την πόρτα αλλά δεν του απάντησε κανένας. Τότε, με την εξουσία που του έδινε ο νόμος, έσπασε με τη βοήθεια του ξυλοκόπου την ξύλινη πόρτα και όλοι όρμησαν μέσα στο σπίτι. Αυτό που αντίκρισαν δεν τους άρεσε: η Κοκκινοσκουφίτσα μαζί με ένα άλλο κοριτσάκι έπαιζαν αμέριμνες το γιατρό.

Η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας άρχισε να ουρλιάζει, να φωνάζει, να κλαίει, να τραβάει τα μαλλιά της και να σκίζει τα ρούχα της.

Όλοι οι υπόλοιποι άρχισαν να φωνάζουν: «Ντροπή! Αίσχος! Που ακούστηκε να παίζουν τον γιατρό τα κορίτσια μεταξύ τους! Απαράδεκτο!
Η Κοκκινοσκουφίτσα με τη φίλη της στην αρχή τρόμαξαν αλλά μετά συνήλθαν από την απότομη εισβολή όλων αυτών στο μικρό σπιτάκι και ευγενικά τους έδιωξαν όλους, εκτός από την μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας που έψαχνε στην τσάντα της να βρει κανένα ηρεμιστικό να συνέλθει από το σοκ. Η Κοκκινοσκουφίτσα προσπάθησε να εξηγήσει στη μαμά της την κατάσταση αλλά εκείνη είχε ήδη πιει τρία χάπια μαζεμένα και δεν καταλάβαινε τίποτα, άρχισε μόνο να γελάει υστερικά και να λέει: «ο κακός ο Λύκος έφαγε την μικρή μου Κοκκινοσκουφίτσα!». Η Κοκκινοσκουφίτσα υποψιάστηκε ότι τα χάπια ήταν ληγμένα και έβαλε τη μαμά της να κοιμηθεί με την ελπίδα ότι αργότερα θα μπορούσε να της εξηγήσει ότι της άρεσε πολύ να παίζει με τη μικρή Μπάνυ που ήξερε να επιβιώνει μόνη της στο δάσος και να φτιάχνει σφεντόνες από ξύλα και δεν της άρεσε καθόλου η ιδέα να την αποχωριστεί τώρα που τη βρήκε.

Οι ελπίδες της αποδείχτηκαν μάταιες καθώς η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας, όταν ξύπνησε, της είπε ότι δεν είναι πια κόρη της, ότι θα προτιμούσε να την είχε φάει ο κακός Λύκος γιατί αυτό θα ήταν μια αξιοπρεπής δικαιολογία για την εξαφάνισή της και ότι τώρα δεν θα ήξερε που να κρυφτεί από την ντροπή της, που όλοι ήξεραν ότι η κόρη της είχε κάνει σεξ με αυτή την μικρή λεσβία. Η Κοκκινοσκουφίτσα δεν καταλάβαινε τίποτα, είχε πολλές άγνωστες λέξεις σε όλα αυτά που έλεγε η μαμά της. Τι ήταν «σεξ»; «λεσβία»; Τι ήταν «αξιοπρεπής»; Δεν ήξερε τίποτα και τα είχε χαμένα! Εκείνη μόνο έπαιζε το γιατρό με τη νέα της φίλη, δεν έκανε τίποτα κακό!

Η μαμά της Κοκκινοσκουφίτσας έφυγε αγέρωχη από το μικρό σπιτάκι και πήρε μαζί της και τον κόκκινο σκούφο. Έτρεξε σε όσους είχαν δει την Κοκκινοσκουφί-

τσα να παίζει με την Μπάνυ και τους παρακάλεσε «όχι για την ίδια, αλλά για το καλό της κοινωνίας» να ξεχάσουν ό,τι είχαν δει και να πουν σε όλους ότι την κόρη της την έφαγε ο κακός Λύκος.

Η Κοκκινοσκουφίτσα συνέχισε να ζει με τη Μπάνυ στο σπιτάκι του δάσους, να παίζει και να χαίρεται. Το δάσος ήταν όμορφο και άνθιζε καρδιές στα δέντρα για να δείξει πόσο του άρεσε η αγάπη των κοριτσιών και τα χρόνια περνούσαν και όλοι την νόμιζαν νεκρή αφού η μαμά της είχε διαδώσει αυτό το βολικό ψέμα.

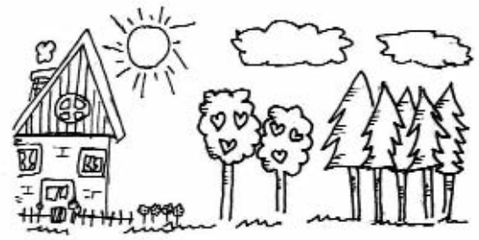

Η Κοκκινοσκουφίτσα τώρα δεν είχε άγνωστες λέξεις, ήξερε τι ήταν το σεξ, οι λεσβίες και η αξιοπρέπεια και ζούσε μια αξιοπρεπή λεσβιακή ζωή γεμάτη υγιές λεσβιακό σεξ με τη φίλη της τη Μπάνυ. Έφτιαχναν ξύλινες σφεντόνες, σβούρες και άλλα ξύλινα παιδικά παιχνίδια που τα πουλούσαν για να ζήσουν. Όταν ο Λύκος έκανε μήνυση στη μαμά της για συκοφαντική δυσφήμιση, η Κοκκινοσκουφίτσα εμφανίστηκε ως μάρτυρας υπεράσπισης του Λύκου αλλά ακόμα και ο δικαστής, για το

«καλό της κοινωνίας», την θεώρησε ψευδομάρτυρα, αφού δεν φορούσε καν το κόκκινο σκουφάκι κι έτσι ο Λύκος έμεινε με τη ρετσινιά του κακού που έφαγε την Κοκκινοσκουφίτσα. Η κοινωνία συνέχισε να κοιμάται ήσυχη και να πιστεύει αυτόν τον βολικό μύθο αφού η αλήθεια δεν την βόλευε καθόλου....

Η Κοκκινοσκουφίτσα δεν το άφησε έτσι, πήγε στο Διεθνές Δικαστήριο να διεκδικήσει την ύπαρξή της, να αποδείξει ότι δεν είναι ροζ ελέφαντας και τώρα μαζί με τη φίλη της περιμένουν την απόφαση του δικαστηρίου που πιστεύουν ότι θα δικαιώσει και αυτές και τον καημένο τον Λύκο.

ΤΕΛΟΣ

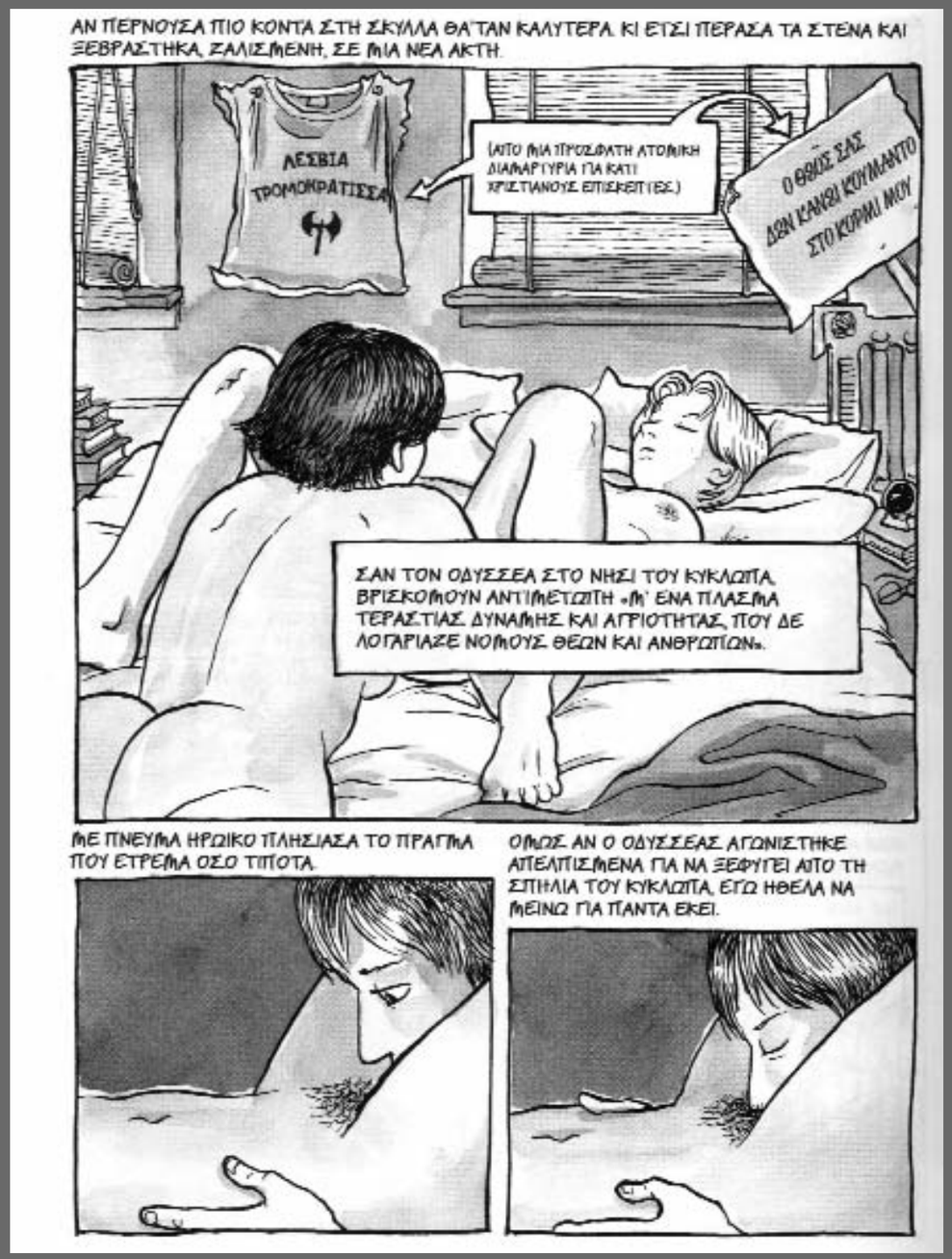

Η αυτοβιογραφία μιας σημερινής λεσβίας

"Το θανατάδικο" της Άλισον Μπέχντελ

Εκδόσεις Γράμματα, 2009 (σκληρό εξώφυλλο, τιμή 10 ευ. περίπου)

Το βιβλίο με τις πολλές αλήθειες και με την ακαταπόνητη αναζήτησή τους, έτσι θα μπορούσε να ονομαστεί το «Θανατάδικο».

Η Μπέχντελ γνωστή και αγαπημένη σε λίγες ίσως λεσβίες στην Ελλάδα, είναι η δημιουργός του κόμικ **Dykes to watch out for** *(ελλ. Το νου σου στις λεσβίες)* μια σειρά από αμέτρητα κόμικ που, από το 1983 μέχρι σήμερα, διηγούνται τη ζωή των λεσβιών - κάτι απ' αυτά είχαμε δει στο λεσβιακό περιοδικό *Μαντάμ Γκου* που κυκλοφόρησε μέσα στη δεκαετία του '90 στην Αθήνα, αλλά και στην 1η διαδρομή της *Νταλίκας*.

Το Θανατάδικο είναι τα πρώτα χρόνια και η εφηβεία μιας λεσβίας και όλα εκείνα με τα οποία διασταυρώθηκε στο μεγάλωμά της, που βέβαια, εκτός από ηλικιακό, γίνεται και μέσα από τα συγκλονιστικά γεγονότα που συμβάλλουν στην ωρίμανση του ατόμου. Βλέπουμε στο βιβλίο βήμα-βήμα την πορεία διαμόρφωσης μιας μικρής λεσβίας τη δεκαετία του '70 στην αμερικάνικη επαρχία. Να ανακαλύπτει τη σεξουαλική ταυτότητά της και να ψάχνει αρχικά σχετικό υλικό στα βιβλία και λίγο αργότερα και ανθρώπους (τις ομάδες απελευθέρωσης γκέι και λεσβιών) με τους οποίους θα μοιραζόταν στη συνέχεια προβληματισμούς και δράση.

Σε κάποιες αρχαίες φιλοσοφίες που ισχύουν ακόμα, έστω και συσκοτισμένες, θα διαβάσουμε ότι η αλήθεια είναι η αγάπη και αντίστροφα. Ψάχνοντας λοιπόν την άφαντη αλήθεια-αγάπη στη ζωή της οικογένειάς της, η Άλισον Μπέχντελ ανασκώνει, άλλοτε με ακρίβεια χειρουργού τις φλούδες και τα καύκαλα και άλλοτε σαν αχθοφόρος, τα στρώματα που επικαλύπτουν τα αρχικά συναισθήματα και την επιθυμία της αγάπης. Το πεδίο έρευνας και ανασκαφής της είναι η ίδια η οικογένειά της.

Το κομμάτι αυτό της ιστορίας, ότι δηλαδή πρό-κειται για το αυτοβιογραφικό βιβλίο μιας διάσημης λεσβίας δημιουργού, απουσιάζει ή σχεδόν κρυπτογραφείται, τόσο στα κειμενάκια του εξώφυλλου όπου παρουσιάζεται το βιβλίο και η δημιουργός του όσο και στις ελάχιστες – μήκους πέντε αράδων – παρουσιάσεις του στον ελληνικό τύπο. Μοναδική λαμπρή εξαίρεση σ' αυτό αποτελεί ένα εκτενές άρθρο της Κατερίνας Οικονομάκου (Ελευθεροτυπία, περιοδικό «Βιβλιοθήκη», 29/2/2008) αλλά κι αυτό γραμμένο για την αμερικάνικη έκδοση του Θανατάδικου ("Fun Home – A Family Tragicomic", 2006) πολύ πριν κυκλοφορήσει το βιβλίο – από ανέλπιστη τύχη - στα ελληνικά.

Το άρθρο της «Βιβλιοθήκης» γράφτηκε για την αμερικάνικη έκδοση επειδή το βιβλίο είχε ψηφιστεί βιβλίο της χρονιάς 2007 στις ΗΠΑ, είχε ήδη αποσπάσει σημαντικά βραβεία (μεταξύ αυτών και το βραβείο ομοφυλόφιλης λογοτεχνίας Lambda Literary Award) και είχε βρεθεί πρώτο στις λίστες με τα ευπώλητα. Και στην Ευρώπη οι Times του Λονδίνου, για παράδειγμα, το κατέταξαν ανάμεσα στα καλύτερα βιβλία της δεκαετίας. «Η πιο αριστοτεχνικά συμπαγής και καλογραμμένη αυτοβιογραφία που έγινε ποτέ» γράφει γι' αυτό η New York Times Book Review και η Guardian το κατατάσσει ανάμεσα στα 1.000 βιβλία, που καλό θα είναι να έχει διαβάσει κάποια/κάποιος. Το βιβλίο μεταφράστηκε στα γαλλικά, γερμανικά, ιτα-

λικά, πολωνικά, κινέζικα και στα ελληνικά.

Νομίζουμε ότι η Μπέχντελ αναγνωρίστηκε πλα-τιά με το βιβλίο αυτό όχι μόνο επειδή το λεσβιακό, γυναικείο και γκέι κίνημα και οι αντίστοιχες κοινότητες στη χώρα της έχουν γερά θεμέλια και ανάστημα αλλά επειδή μέσα στο θανατάδικο ζωγραφίζει, χωρίς την ελάχιστη δραματοποίηση, την αδυναμία των ανθρώπων που λογίζονται οικογένεια – άρα κάπως είναι συνδεδεμένοι μεταξύ τους – να επικοινωνήσουν αληθινά, παρά μόνο μέσα από βίαιες, ξαφνικές, ανατρεπτικές, θανάσιμες καταστάσεις. Ένα αξιοσημείωτο στοιχείο στο βιβλίο – κι ας μην έχουμε τα εργαλεία ή το λεξιλόγιο για να κρίνουμε την εικονογράφηση, που, σημειωτέον, είναι προσιτή ακόμη και σε όσες/όσους δεν τα 'χουν καλά με τα κόμικς – είναι τα μάτια. Τα μάτια όπως τα ζωγραφίζει η Μπέχντελ, με την έκπληξη, την αφασία, την απόγνωση, τον σιωπηλό θυμό, τον φρεναρισμένο ή καταπιωμένο πόνο, τη σκέψη και, τελικά, τη σύνδεση με μας τις αναγνώστριες, μέσα από όλα όσα λέγονται – με τα μάτια.

> Ψάχνοντας την άφαντη αλήθεια στη ζωή της οικογένειάς της, η Άλισον Μπέχντελ ανασηκώνει τα στρώματα που επικαλύπτουν τα αρχικά συναισθήματα και την επιθυμία της αγάπης

Το Θανατάδικο είναι μια δεξιοτεχνική αφήγηση με ταξίδια σε ανάμικτους σταθμούς του παρελθόντος της δημιουργού-συγγραφέα. Τώρα είναι 7 χρονών, ύστερα 19, ύστερα 5 κι ύστερα 22, ύστερα 3 και πάλι 14 και μετά 20, φωτίζοντας σε κάθε αναδρομή της κι από μια άλλη σκηνή ζωής-θανάτου. Η Μπέχντελ σ' αυτό το δύσκολο ταξίδι ανατρέχει στο μύθο, ερμηνεύει τα όσα ζει μέσα από την ελληνική μυθολογία. Αθηναίοι και Σπαρτιάτες, Δαίδαλος και Ίκαρος, Μινώταυρος και Πασιφάη και όλο το πλέγμα του Οδυσσέα με Πηνελόπη, Τηλέμαχο, Ναυσικά, Κίρκη, Λωτοφάγους, Σκύλλα και Χάρυβδη, Κύκλωπα, -ως και με την κάθοδό του στον Άδη-, βρίσκουν τις αντιστοιχίες τους στην ιστορία που αφηγείται στο βιβλίο. Αλλά εκτός από τη μυθολογία, για να ερμηνεύσει την προσωπική ιστορία της, ανατρέχει και σε ορισμένους από τους σημαντικούς συγγραφείς που διαμόρφωσαν τη δυτική κουλτούρα του 20ου αιώνα, εικονογραφώντας έτσι την προσωπική σχέση, που είναι δυνατόν να φτιάχνουμε με βιβλία που μας διαμορφώνουν, μας φωτίζουν, μας αλλάζουν.

Το διαβάσαμε και στο πρωτότυπο κι έτσι έχουμε επίγνωση ότι το έργο της μετάφρασης θα πρέπει να ήταν γεμάτο σκοπέλους, αρχίζοντας από τον τίτλο κιόλας. Σκεφτήκαμε μελαγχολικά ότι ο ελληνικός τίτλος («Το θανατάδικο») μπορεί να είναι ένα συμβολικό επισφράγισμα στο θάψιμο που υπέστη το βιβλίο στα δικά μας μέσα ενημέρωσης, ακόμη και στα ράφια των βιβλιοπωλείων όπου μοιάζει να μην εμφανίστηκε ποτέ. Ως «θανατάδικο» μεταφράστηκε ο αγγλικός τίτλος "Fun Home", που σε πρώτη σκέψη μας φέρνει στο νου ένα «σπίτι της πλάκας», έννοια ακριβώς στον αντίποδα του «θανατάδικου». Όπως και να 'ναι όμως, οφείλεται έπαινος στη μεταφράστρια, Κατερίνα Κατέλλη, ακόμη και για τη σωστή (ή περίπου σωστή) απόδοση όρων που αφορούν λεσβιακά και γκέι πράγματα αλλά και την απόδοση τίτλων βιβλίων, ενώ συμβαίνει τόσο συχνά να συναντάμε λάθη και ασυναρτησίες σε αντίστοιχες μεταφράσεις βιβλίων και ταινιών.

Κλείνοντας να σημειώσουμε ακόμη κάτι από τα πολλά που κατά τη γνώμη μας κάνουν αυτό το βιβλίο αξιολάτρευτο και χιλιομετρική στήλη στη σύγχρονη λεσβιακή-ομοφυλοφιλική και γενική βιβλιογραφία. Είναι οι πρώτες από τις τελευταίες αράδες της Μπέχντελ στη σελίδα με τις ευχαριστίες, στο τέλος του βιβλίου. Ευχαριστεί τη μητέρα και τα αδέλφια της γιατί δεν την εμπόδισαν, όπως λέει, να το γράψει. Εξάλλου, στους ίδιους απευθύνεται και η αφιέρωση στο ξεκίνημα του βιβλίου. Που σημαίνει ότι η αναγνώριση, αποκάλυψη, αναζήτηση της σεξουαλικής επιθυμίας, της ταυτότητας, της αλήθειας εμπλέκει πολύ κοντινά πρόσωπα και μπορεί να σταθεί μόνο χάρη στη συμμαχία μαζί τους. Στο βιβλίο-ζωή της Άλισον Μπέχντελ αλλά και στις δικές μας ζωές.

Ιωάννα Ν.

Μαρτυρία

Πολλές από μας μεγάλωσαν στην επαρχία. Οι εμπειρίες μας ως λεσβίες από την επαρχία, η πάλη μας να έρθουμε στην πόλη και να καταξιωθούμε πρώτα στις εαυτές μας και μετά στην κοινωνία που ζούμε δεν καταγράφονται. Η γνωστή αδιαφορία για τις «άλλες» εμπειρίες των κατοίκων τούτης της χώρας είναι πια ασυγχώρητη. Η ιερή έννοια της «προφορικής ιστορίας» δεν έχει ακόμα εμπεδωθεί στις συνειδήσεις μας ως ανεκτίμητη πηγή για την πορεία, εξέλιξη και ωρίμανση μιας κοινωνίας. Προσπαθούμε σιγά σιγά να αναπληρώσουμε το κενό αυτό με γνώμονα την καταγραφή της μνήμης που χωρίς αυτήν πραγματικά δεν υπάρχει τίποτε.

Μεγαλώνοντας στην επαρχία τη δεκαετία του 1970

Τη σεξουαλική επιλογή μου δεν την ένιωσα από παιδί. Τότε απλά ένιωθα διαφορετική. Υπήρχαν πολλοί ανασταλτικοί παράγοντες. Θα μπορούσα να το είχα πιάσει πολύ νωρίτερα αλλά έφτασα στα 17 με 18 για να ασχοληθώ. Προηγουμένως ήμουν απλά ένα αγοροκόριτσο, έπαιζα με αγόρια, έκανα παρέα μαζί τους. Όταν έβλεπα κάποιες γυναίκες – αυτό που λέμε στερεότυπο της θηλυκότητας – έλεγα «εγώ θα μπορέσω να γίνω ποτέ μου έτσι;». Είχα ακούσματα, ειδικά για άντρες ομοφυλόφιλους, ήταν εντελώς αρνητικά. Τους κορόιδευαν, τους γελοιοποιούσαν. Δεν ήθελα να είμαι από κείνη την πλευρά. Βασικά την εφηβεία την πέρασα με αγόρια.

Η αποκάλυψη της λεσβια-κής επιθυμίας μου έγινε με πολύ περίεργο τρόπο. Μια μέρα έτσι όπως κυκλοφορούσα στα στέκια της νεολαίας, δυο τυπάδες, φίλοι, μου είπε ο καθένας ξεχωριστά ότι με είχε φαντασιωθεί με μια άλλη κοπέλα (διαφορετική ο καθένας). Αυτό ήταν, από τότε δεν μπορούσα να το βγάλω από το μυαλό μου. Όλη μου η ενέργεια από κείνη τη στιγμή και πέρα συγκεντρώθηκε εκεί. Ήταν σαν αυτές οι δυο κοπέλες – που ήταν φίλες μου - να είχαν μπει μες στην ψυχή μου. Συνειδητά και ασυνείδητα μου έγινε αυτοσκοπός, μέχρι που βρήκα την ευκαιρία και βρεθήκαμε ερωτικά με τη μία από τις δυο. Δεν ήμουν ποτέ εύκολη να πάρω πρωτοβουλία στο ερωτικό αλλά τότε ήμουν τόσο συγκεντρωμένη που μια μου μπήκε η ιδέα στο μυαλό και μια δεν μου βγήκε ποτέ! Μετά ήταν αποσπασματικό, δεν είχε συνέχεια. Για να το αποδυναμώσω έλεγα «είμαι ελεύθερος άνθρωπος, ο έρωτάς μου μπορεί να απευθύνεται σε άντρα ή σε γυναίκα» αλλά και πάλι ήταν δύσκολο – η επαρχία δεν σου έδινε περιθώρια να δεις την εαυτή σου ως μια γυναίκα που ερωτεύεται μια άλλη. Υπήρχε εκεί που ζούσα μια γυναίκα που ήταν γνωστό ότι ήταν λεσβία και όλες οι κουβέντες γύρω απ' αυτήν ήταν απαξιωτικές. Οπότε αυτό που είχα ζήσει με την άλλη κοπέλα το είχα δει απλώς σαν μια εμπειρία.

Μετά πέρασε καιρός, έφυγα από «εκεί», ήρθα στην Αθήνα μαζί με άλλους συντοπίτες μου, αγόρια και κορίτσια. Ήταν δύσκολο διάστημα, ήμουν χαμένη και μετέωρη, ήμουν χύμα – δεν ξέρω αν είχε να κάνει και με το θέμα της σεξουαλικότητας...

Από την παιδική μου ηλικία δεν έχω ιδιαίτερα καλές αναμνήσεις. Από νωρίς ήταν στριμόκωλα. Δεν ήμουν χαρούμενο παιδί ούτε καλή μαθήτρια. Τώρα που το βλέπω από μακριά σκέφτομαι ότι οι γονείς κάνουν ό,τι νομίζουν καλύτερο για τα παιδιά τους, οι δικοί μου μου το 'δειξαν, το είδα, σίγουρα όμως υπήρχαν πράγματα που μπλόκαραν τη δημιουργικότητα και την αυτοπεποίθησή μου – και η εφηβεία ήταν ακόμη χειρότερη, ήταν αυτοκαταστροφική.

Το να φύγω από εκεί το θεωρώ την πιο έξυπνη κίνηση που έκανα. Με απελευθέρωσε και, σταδιακά, άρχισα να στέκομαι στα πόδια μου. Τότε έπιασε τόπο και η αγάπη των δικών μου. Από μακριά η στήριξή τους ήταν πιο ουσιαστική απ' ό,τι όταν βρισκόμουν εκεί.

Το επόμενο βήμα, που ήταν και το πιο σημαν-τικό, ήταν όταν η Μαίρη είχε γνωρίσει τη Αυτόνομη Ομάδα Ομοφυλόφιλων Γυναικών που υπήρχε τότε, συναντιόντουσαν στο Σπίτι Γυναικών στη Ρωμανού Μελωδού στο Λυκαβητττό και μετά από κανένα μήνα αποφάσισα και πήγα. Ήταν το 1982. Εκεί είδα μια δεκαπενταριά γυναίκες, λεσβίες. Μιλούσαν, διεκδικούσαν, κάποιες είχαν σχέση μεταξύ τους - μπορεί εγώ να μην άρθρωνα λόγο αλλά ήταν πολύ σπουδαίο που ήμουν εκεί. Από τότε δεν έφυγα ποτέ μέσα από την κοινότητα.

Η οικογένεια, μέχρι εκείνο το διάστημα δεν ξέρω τι τους περνούσε από το μυαλό, όταν κατάλαβαν πια (γύρω στο '83) ότι έχω σχέση με γυναίκα νομίζω ότι νσύχασαν, έβλεπαν ότι είχε καλή επίδραση πάνω μου, είχαν φοβηθεί πολύ από τα διάφορα που είχα μπλέξει, ένιωθαν την καλή επιρροή της και μείνανε σ' αυτό.

Δεν μιλούσα με καμία/κανέναν για όλα αυτά. Μίλησα πολύ αργότερα, ουσιαστικά και νηφάλια. Αυτή που ονομάζω μεταβατική περίοδος είναι πολύ μεγάλη. Ξεκινάει από το 1981 που ήμουν 18 και φτάνει μέχρι το 1999 - σταδιακά γινόντουσαν πολλά, η επαφή με τον χώρο της κοινότητας, η προσπάθεια να σπουδάσω, να συντηρηθώ... έκανα σχέσεις, πήρα αποφάσεις. Ένα-ένα τα πράγματα έβρισκαν το δρόμο τους. Συνδέθηκα με τη σεξουαλικότητά μου. Μετά χρειαζόταν μια επαγγελματική κατάρτιση, μετά τακτοποιήθηκα επαγγελματικά. Όσο λυνόταν το ένα ερχόταν το άλλο. Όταν πια υπήρχε μια οικονομική σταθερότητα ασχολήθηκα με το εσωτερικό μου κομμάτι κι αυτό έγινε στα 35 μου.

Όσον αφορά τη σεξουαλική ταυτότητα πιστεύω ότι αν είχαν τα μωρά τη δυνατότητα να είναι ο εαυτός τους κι αν δεν είχαν τόσο μεγάλη καθοδήγηση, τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά. Έτσι όπως το βλέπω τώρα, σε μένα ήταν ξεκάθαρο ότι το ενστικτό μου ήταν πολύ αλλού από το κυρίαρχο μοντέλο. Έχω ακούσει πια πάρα πολλούς ανθρώπους να μιλάνε για τη σεξουαλικότητα και ξέρω ότι κάποιοι αναγνωρίζουν τον προσανατολισμό τους από πολύ νωρίς. Αν μη τι άλλο δεν ισχύει μόνο ένα πράγμα. Και δεν πιστεύω αυτά που λέει η ιατρική για τα γονίδια, νομίζω ότι είμαστε πολύ πιο περίπλοκα όντα.

Τα πάντα έχουν να κάνουν με την αυτοπεποί-θηση που δίνεις σ' ένα παιδί. Βλέπεις πώς ανθίζουν όταν μεγαλώνουν σ' ένα περιβάλλον που τα αποδέχεται. Δεν είναι εύκολο να μεγαλώσεις παιδί αν δεν έχεις μια συνειδητότητα. Τα παιδιά προσπαθούν με κάθε τρόπο να τραβήξουν την προσοχή. Αν τους αφεθεί περιθώριο να το κάνουν με δημιουργικό τρόπο είναι καλό, αλλιώς γίνεται με πολύ άσχημους τρόπους.

Με εντυπωσιάζει που ακόμα και σήμερα ομο-φυλόφιλα παιδιά – έφηβοι/έφηβες – νομίζουν ότι είναι μόνα τους στον κόσμο. Υπάρχει τόση πληροφόρηση και παρ' όλα αυτά όταν τα παιδιά έρθουν σε επαφή με τη διαφορετικότητά τους νομίζουν ότι είναι μόνα στον κόσμο. Αυτό σημαίνει ότι τα πρότυπα εξακολουθούν να κρατούν γερά. Διαφορετικές γενιές και πάλι ζουν τα ίδια. Αλλά έτσι κι αλλιώς κάθε παιδί που έρχεται σ' επαφή με τη σεξουαλικότητά του έχει μια διαδρομή να κάνει.

Το σίγουρο είναι ότι η επαρχία είναι πιο σκληρή γιατί η πόλη είναι ανώνυμη. Ένας λόγος που φεύγει ο κόσμος από την επαρχία είναι ότι είναι ένα κλειστό κύκλωμα που πρέπει να παίξεις με τους όρους του αλλιώς περιθωριοποιείσαι. Και πάλι, ως μεγάλη πόλη θεωρώ μόνο την Αθήνα, οι άλλες πόλεις παραείναι μικρές.

Όμως όλη αυτή η διαδικασία του ψαξίματος των ομοφυλόφιλων ανθρώπων στην εφηβεία σού αφήνει και πολλά θετικά. Το θέμα είναι να την περάσεις με τη λιγότερη κακοποίηση. Υπάρχουν άτομα που έχουν περάσει μεγάλη κακοποίηση – κυρίως ψυχική – κι αυτά τα πράγματα δεν σβήνονται εύκολα, είναι πολύ καθοριστικά.

Μίλησε η Λίζη, άκουσε και κατέγραψε η Νίκη
Απρίλιος του 2010

Το *χαμένο* κεφάλαιο

«Αύριο θα έρθει σπίτι, αύριο θα γίνει, αύριο θα κριθούν όλα, αύριο θα γίνει, αύριο θα έρθει σπίτι. Στις 8.00». Αυτά, σε διαφορετική σειρά επαναλάμβανε με πυρετώδη εμμονή στο μυαλό της η Μάρω πηγαίνοντας στο Μοναστηράκι. Την ηρεμούσε η βόλτα στα παλαιοπωλεία. Ειδικά τώρα που ένας μεγάλος έρωτας διαγραφόταν στον ορίζοντα. «Λες; Λες να κάτσει; Είναι πολύ κούκλα. Λίγο προς μπουτς φέρνει, αλλά πλάκα θα 'χει. Έχω να πάω με μπουτς 12 χρόνια». Με τη σκέψη αυτή έκανε μία ανεπαίσθητη γκριμάτσα σαν να είχε δαγκώσει κουκούτσι λεμονιού. Είχε υπάρξει δύσκολη περίπτωση η Τασία πριν 12 χρόνια.

Τίναξε τα κόκκινα ελισαβετιανά μαλλιά της σαν να τίναζε στάχτη και έστριψε στην Ηφαίστου. Κοντοστάθηκε μπροστά στη βιτρίνα ενός παλαιοβιβλιοπωλείου. «Θα της αρέσουν τα παιχνίδια ίσως. Αλλά θα την αφήσω να το πει αυτή. Μα τι λέω; Ακόμα δεν έγινε τίποτε και της έδωσα το τιμόνι. Έ όχι πια. Τι βιώματα κι αυτά». Αφηρημένη και ψιλο-τσατισμένη μπήκε μέσα και προχώρησε στην τελευταία βιβλιοθήκη, στο βάθος του μαγαζιού που είχε το λιγότερο φως. Πήρε μία ποιητική συλλογή με ξεφτισμένο εξώφυλλο και άρχισε να τη ξεφυλλίζει. Πάντα την ηρεμούσε το ξεφύλλισμα ενός βιβλίου. Αυτή η περίεργη αίσθηση στα δάχτυλα, στην αρχή λίγο σαγρέ, μετά πιο απαλή, απευθυνόταν σε όλα της τα αισθητήρια. Σήκωσε λίγο το κεφάλι να βάλει πίσω τη συλλογή που τελικά ήταν από αυτές τις αφόρητα ρομαντικές και το βλέμμα της έπεσε στο κενό που είχε αφήσει το βιβλίο στο ράφι. Δεν ήταν τελείως άδειο. Με την πλάτη στον τοίχο κειτόταν ένα δερμάτινο κάτι, καφέ σκούρο. Έβαλε το χέρι της να το πιάσει και ένιωσε τη σκόνη να της λερώνει το χέρι. Το τράβηξε έξω και είδε ότι ήταν ένας μεγάλος φάκελος, από αυτούς που είχε η γιαγιά της για να βάζει μέσα το χαρτί αλληλογραφίας όταν ταξίδευε. Τον άνοιξε με προσοχή και κεντρισμένη περιέργεια και είδε δύο σύντομα γράμματα στα αγγλικά και ένα πάκο από χαρτί, όλα γραμμένα με πένα και την χρονολογία 192... Δεν το έβγαζε καλά. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβρισκε κελεπούρι. Χαμογέλασε συνωμοτικά με τον εαυτό της και αποφάσισε να πάρει και μερικές άλλες σιροπιαστές ποιητικές συλλογές για να μη φανεί ότι της ήταν τίποτε το ιδιαίτερο ο φάκελος. Κοίταξε στο ταμείο και είδε έναν πιτσιρικά. «Ωραία,» σκέφτηκε «πάμε να το περάσουμε στο ντούκου». Στο ταμείο ο πιτσιρικάς, που βαριόταν αφόρητα, πήρε το πρώτο και άρχισε να το ξεφυλλίζει για τις τιμές. Όταν έφτασε στον δερμάτινο φάκελο, σούφρωσε τα φρύδια του και τον γύρισε από όλες τις πλευρές. «Τώρα πόσο έχει αυτό;» «Τι να σας πω. Τα πήρα όλα από το ίδιο ράφι. Μήπως είναι έτσι γιατί όλα έχουν την ίδια τιμή;» Ο μικρός την κοίταξε ανακουφισμένος. «Ναι, ναι». Και το χτύπησε κι αυτό 5.50 ευρώ.

Βγήκε έξω με χτυποκάρδι. Η σκέψη της Στεφανίας είχε υποχωρήσει μπροστά στο εύρημα.

Φτάνοντας σπίτι, πέταξε την τσάντα και τη γκαμπαρντίνα της στην πρώτη καρέκλα και πήγε στο πάσο της κουζίνας. Άνοιξε το φάκελο. Το πρώτο γράμμα άρχιζε:

(απόδοση στα ελληνικά)

«Αγαπητή Ράντκλιφ,
Σ' ευχαριστώ χίλιες φορές και άλλες τόσες για το κεφάλαιο από το υπέροχα μοναδικό βιβλίο σου. Επιτέλους όλα μπαίνουν στη θέση τους. Η ομορφιά του έρωτα τους με ενέπνευσε κι εμένα. Θα το φυλάξω με τη δύναμη της ψυχής μου για πάντα για την τιμή που μου έκανες.
Βαθύτατα δικιά σου
Ντ. Ρ.»

Το δεύτερο γράμμα έλεγε:

«Αγαπητή, μικρή μου Ντόρα,
Σε ικετεύω, σε παρακαλώ, στείλε μου πίσω το κεφάλαιο. Είναι πλέον το μοναδικό αντίγραφο επί γης. Τα σκυλιά μου ξέσχισαν το μοναδικό άλλο αντίτυπο λίγο πριν πάμε για κυνήγι αλεπούς το περασμένο Σαββατοκύριακο και έχω μείνει ενεή από την απελπισία. Έχω μόνο μια εβδομάδα πριν το παραδώσω στον εκδότη και η ψυχή μου είναι κατεστραμμένη..
Βαθύτατα απελπισμένη και εξαρτώμενη από την καλοσύνη σου
Ρ. Χ.»

Αυτά ήταν τα γράμματα.

Με τρεμάμενα χέρια άνοιξε το πακέτο από φίνο χαρτί:

Κεφάλαιο τριάντα εννέα

Η Στήβεν οδήγησε το κορίτσι στο υπνοδωμάτιο. Η Μαίρη καταλάβαινε ότι στο δωμάτιο αυτό θα γινόντουσαν ένα με το Θεό. Εκείνη και η Στήβεν δεν θα χώριζαν ποτέ πια...

Διάβαζε όλο το βράδυ. Το μυαλό της κολυμπούσε. Εικόνες πλημμύριζαν το σώμα της που είχε γίνει τόξο τεντωμένο από την ερωτική ομίχλη που γέμισε το σαλόνι. Ολόκληρα κομμάτια τα διάβαζε και τα ξαναδιάβαζε:

Η Στήβεν την έγδυσε με αργές κινήσεις. Τα λευκά, γεμάτα στήθη της Μαίρης τρεμόπαιξαν από την απότομη ανάσα όταν η Στήβεν έκλεισε το στόμα της γύρω από τη μικρή αριστερή θηλή. Το όμορφο μακρύ κορμί της Στήβεν ξάπλωσε πάνω της. Ένιωσε το αιδοίο της να ανοίγει με σύσπαση όταν η Στήβεν έβαλε το χέρι της πάνω του. Το δυνατό αυτό χέρι έκλεισε για λίγο απαλά και μετά πιο δυνατά. Το εγκλωβισμένο αιδοίο σπαρτάρισε. Η Μαίρη φώναξε: 'Στήβεν! Είμαι δική σου'.

Το κουδούνι χτύπησε ζωηρά. Η Μάρω αναπήδησε σαν από βαθύ ύπνο. «Μα δεν είναι δυνατόν, τέτοια ώρα!» Σηκώθηκε κι έμεινε να κοιτάει το κενό. Συνειδητοποίησε ότι τα ρούχα της ήταν στο πάτωμα. Γυμνή στεκόταν στη μέση του σαλονιού της. Το τζάκι είχε σχεδόν σβήσει. «Θάπρεπε να κρυώνω». Αλλά είδε τα χαρτιά στα χέρια της. «Πού να κρυώσω μ' αυτά που κάνουν οι κυρίες στο χαρτί. Τι απίστ...»

Το κουδούνι βάρεσε με μεγαλύτερη ορμή.

«Μα δεν είναι δυνατόν». Κοίταξε το ρολόι. Δύο παρά τέταρτο το πρωί. Προχώρησε προς το θυροτηλέφωνο και κοίταξε την οθόνη. Είδε μία ψηλή, όμορφη γυναίκα, με φαρδιούς ώμους και στενούς γοφούς να την κοιτάζει μέσα από μισόκλειστα καταγάλανα μάτια. «Στεφανία....» Χωρίς να μιλήσει πάτησε το κουμπί. Η μεταμεσονύχτια επισκέπτρια όρμησε μέσα και άρχισε ν' ανεβαίνει δυο-

δυο τα σκαλιά. Η Μάρω άφησε μισάνοιχτη την πόρτα και κάθισε στον καναπέ.

Με αργές κινήσεις μπήκε η Στεφανία στο άγνωστο σπίτι. Στο σαλόνι έκαιγε ένα απαλό φωτιστικό δίπλα στον καναπέ και στο τζάκι μερικά κάρβουνα είχαν απομείνει κατακόκκινα πριν εξαντληθούν και σβήσουν τελείως. Στον καναπέ η Μάρω την περίμενε γυμνή. Η Στεφανία προχώρησε στον καναπέ αποφασιστικά, έσκυψε και την αγκάλιασε με πάθος. Τα χείλη τους συναντήθηκαν με δίψα και η Μάρω ξάπλωσε και τράβηξε την Στεφανία πάνω της. Τα χέρια της Στεφανίας ήταν παντού. Η Μάρω πάλευε να αποκτήσει κι εκείνη επαφή με γυμνή σάρκα. Τράβηξε το πουκάμισο από το παντελόνι της κι έχωσε τα δάκτυλά της μέσα στο παντελόνι. Την ένιωσε να καμπυλώνει από ευχαρίστηση. Της άνοιξε το πουκάμισο και ξαφνικά βρέθηκαν στο πάτωμα.

«Δε μπορούσα να περιμένω ως αύριο».
«Μη μιλάς».

Η Στήβεν σηκώθηκε και είπε στην Μαίρη να περιμένει λίγο. Η Μαίρη την κοίταξε τρομαγμένη. Η Στήβεν την καθησύχασε με ένα χάδι και της χαμογέλασε. Βγήκε από το δωμάτιο. Η Μαίρη ανακάθισε λαχανιάζοντας ελαφρά.

Η Στήβεν ξαναμπήκε. Φορούσε μία μωβ βελούδινη ρόμπα με σαμπρ με μεταξωτά κεντήματα. Πλησίασε το κρεβάτι και την έριξε από τους ώμους ως τη μέση. Η Μαίρη την κοίταξε με ατελείωτο πόθο. Οι κόκκινες ρώγες του μικρού στήθους στο δυνατό στέρνο ήταν ερεθισμένες. Ανέβηκε στο κρεβάτι κι έβγαλε τελείως τη ρόμπα. Στη μέση φορούσε μία δερμάτινη ζώνη από δέρμα της Δαμασκού. Από τη ζώνη, και από μέσα από το αιδοίο της Στήβεν, έβγαινε ένας απαλός δερμάτινος διπλός όλισβος. Γυάλιζε από την ύγρανση. Η Μαίρη σχεδόν λιποθύμησε από τον ερεθισμό. Η Στήβεν ανέβηκε από πάνω της και στηρίχθηκε πάνω στα μπράτσα της κοιτάζοντας την. Με αργές κινήσεις άνοιξε με τα πόδια της τα πόδια της Μαίρης κι οδήγησε τον όλισβο μέσα της. Αργά, με μικρές κινήσεις, έσπρωχνε προς τα μπρος παρακολουθώντας το πρόσωπο της Μαίρης. Η Μαίρη έκλεισε τα μάτια κι ο αναστεναγμός της ακούστηκε βαθύς και μακρόσυρτος. Όταν μπήκε τελείως μέσα, τότε αναστέναξε και η Στήβεν σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι. Άρχισε να κάνει κυκλικές κινήσεις με τους γοφούς της. Η Μαίρη ακολουθούσε με τον ίδιο ρυθμό. Για λίγο κινήθηκαν έτσι απαλά. Μην αντέχοντας άλλο όμως, η Μαίρη άρπαξε τους γυμνούς, ολοστρόγγυλους γλουτούς της Στήβεν και την κράτησε δυνατά πάνω της. Η Στήβεν έκπληκτη άνοιξε τα μάτια της. Μετά χαμογέλασε κι άρχισε να κινείται πιο δυνατά. Η Μαίρη περίμενε λίγο και μετά πήγε αντίθετα. Το σημείο που συναντιόντουσαν έβγαζε σπίθες. Ο ρυθμός άρχισε να γίνεται όλο και πιο ξέφρενος και τα βογκητά να ηχούν στους σκοτεινούς διαδρόμους του αρχοντικού.

Η Μαίρη ένιωσε να πλημμυρίζει από ένα κύμα που δεν είχε ξανανιώσει ποτέ στη ζωή της. Τα πόδια της αγκάλιασαν το σώμα από πάνω της και το έσφιξαν σαν λουρί σέλας σε αραβική φοράδα. Η Στήβεν ταλάντευε βίαια τους γοφούς της στα λαγόνια της Μαίρης. Τα μάτια της ορθάνοιχτα ρουφούσαν τα μάτια από κάτω της. Σε μία στιγμή στον ανύπαρκτο χρόνο ούρλιαξαν και οι δύο, ξανά και ξανά και ξανά.

Είχε γίνει αυτό για το οποίο είχε προσευχηθεί η Μαίρη. Είχαν γίνει ένα με το θείο, ένα με τον έναστρο ουρανό, ένα με την σοφά πλασμένη πλάση.

Η Μάρω, αφού βρήκε την ανάσα της, σηκώθηκε και προχώρησε μεθυσμένη προς την κουζίνα. Πήρε ένα μπουκάλι αιμάτινο Σαιντ-Εξυπερύ και το άνοιξε. Γέμισε ένα ποτήρι και ήπιε μια γουλιά. Το μυαλό της, το σώμα της, το μουνί της κολυμπούσαν πέρα δώθε στους αιώνες. Πήρε το ποτήρι της και βγήκε λίγο στο μπαλκόνι. Κοίταξε ψηλά και είδε τον καθάριο ουρανό να συμφωνεί με όλα. Σιγά-σιγά πρέμπσε και μπήκε μέσα.

Η Στεφανία, γυμνή, υπέροχη, γύρισε και την κοίταξε με ικανοποίηση. «Τα κατάφερα κι άναψα το τζάκι. Δεν βρήκα προσάναμμα αλλά είχες κάτι παλιόχαρτα σκόρπια στο πάτωμα...»

Ακούστηκε μόνο το γυαλί να γίνεται θρύψαλα στο πάτωμα, όταν το ποτήρι με το θεσπέσιο κόκκινο κρασί γλίστρησε από το χέρι της. Το άσπρο μάρμαρο βάφτηκε κόκκινο από τον πόνο του εφήμερου της ανθρώπινης διάνοιας.

Αχ, η αβάσταχτη ευωδία των ξύλων που καίγονται.

Σουζάν Βέλκρο

Οποιαδήποτε ομοιότητα με υπάρχουσα ή χαμένη λογοτεχνία μόνο αν ήταν ασυνείδητη θα συγχωρείτο.

...Κυλιόμενες

Βλέπω την μπουκαπόρτα του πλοίου να ανεβαίνει αργά και τρέχω να μαζέψω ποδήλατο και σακίδιο για να προλάβω να βγω. Δεν είμαι γι' αυτό το ταξίδι, άλλωστε δεν ήμουν σε πλοίο... περίπατο έκανα... και δεν έχω ποδήλατο... Περίεργο... και το πλοίο αυτό έχει αρχίσει να παίρνει απότομη στροφή! Τι μου χρειάζονται τα πράγματα που ψάχνω; Αρκεί να προλάβω να πηδήξω... ή μήπως μου χρειάζονται; Το κομμάτι του ουρανού που βλέπω μικραίνει και η αρπάγη του άγχους σφηνώνει στο στέρνο.

Ανοίγω τα μάτια. Το μαύρο μουσούδι της Τίλης στα πέντε εκατοστά κι απομακρύνεται. Το ποδαράκι της στον αέρα κινείται ανυπόμονα σε καλημερινό χαιρετισμό. Πηδάει από το κρεβάτι κουνώντας την ουρά και πίσω της βλέπω τον τοίχο υπόλευκο... Μουντό πρωινό... Σηκώνομαι να της ανοίξω, αλλά στέκεται στην πόρτα. Κλεφτή ματιά στο κινητό μού λέει ότι είναι νωρίς. Βγαίνουμε μαζί και καθόμαστε στο κεφαλόσκαλο. Κολλάει δίπλα μου και χαϊδολογώντας την και μιλώντας της ξυπνάω. Ο πανικός του ονείρου έχει υποχωρήσει στη χώρα που ανήκει. Έχω πρόγραμμα να κατέβω Αθήνα σήμερα.

Μερικά λεπτά αργότερα, με ζεστό καφέ ξανά στα σκαλιά κι ενώ η Τίλη είναι απασχολημένη να γαβγίζει τους περαστικούς εγώ επισκέπτομαι τη χώρα των ονείρων μου. Πολλή και περίπλοκη δράση τον τελευταίο καιρό. Ασύνδετες εικόνες, ολοκληρωμένα κι αλλόκοτα σενάρια σε τοποθεσίες που εναλλάσσονται, διάλογοι και σκόρπιες φράσεις με βαθύ νόημα ή απολύτως κανένα. Το μακρινό και πρόσφατο παρελθόν διεκδικούν την κατοχή του εγκεφάλου μου. Έχουν περάσει σχεδόν όλες. Οι πρώην μου, οι βραχύβιες ιστορίες μου, οι πλατωνικοί και οι ανεκπλήρωτοι έρωτές μου, οι φίλες τους και οι δικές μου μαζί. Το καλύτερο από το ανεκπλήρωτο που λέγεται Θάλεια. «Εσύ είχες τη ζωγραφική» και «μου έχεις λείψει». Τι σημαίνει αυτό; Μήπως τη θέλω ακόμα; Δεν μπορεί, τις έχω δει όλες...

Ετοιμάζομαι και φεύγω. Σοκολατί φούστα, μαύρες μπότες, το ζαχαρί συνθετικό γουνάκι που περιμάζεψα σ' ένα λονδρέζικο σοκάκι. Μέχρι να φτάσω στη στάση έχει αρχίσει να ψιχαλίζει. Κοιτάζω τις σταγόνες που εμφανίζονται στο πεζοδρόμιο όπως οι γυναίκες που στοιχειώνουν τον ανήσυχο ύπνο μου. Μία-μία κι απανωτά. Α5, μετρό, σταθμός Βικτόρια, Γραμματεία Οικονομικού, αντίγραφο πτυχίου. Για την περίπτωση που αποφασίσω να βρω δουλειά. Παραδίπλα το νεοκλασικό μιας σχολής που προετοιμάζει για την Καλών Τεχνών. Μαζεύω ένα πρόγραμμα μαθημάτων στην τσάντα. Για την περίπτωση που αποφασίσω να δώσω στις κατατακτήριες. Στην πραγματικότητα το πρώτο είναι προϋπόθεση για το δεύτερο. Περπατώντας προς Πολυτεχνείο παρακολουθώ την εικόνα μου στις βιτρίνες. Χαίρομαι που πέρασε η νεότητα, μ' αρέσουν τα σαράντα, βαδίζω πιο γρήγορα και πιο σταθερά τώρα. Η Έλεν μετά που τη γνώρισα: «Ήμουν σίγουρη ότι είσαι λεσβία από το βηματισμό σου και από το πώς απευθυνόσουν στους άντρες, σίγουρη και ερωτικά αδιάφορη. Δύο μέρες αργότερα σε είδα στο "Μαριάννα"». Η Έλεν στον ύπνο μου: «Έχουν περάσει δέκα χρόνια, ήμασταν και οι δύο "fucked-up" αλλά εσύ το ήξερες».

Στα Εξάρχεια η πλατεία είναι γεμάτη με το νόημα που έχει κάτι από την απατηλή γοητεία της πρέζας. Το δέρμα μου ανατριχιάζει και βγαίνω στο δρόμο για ν' αποφύγω το σφίξιμο. Σκέφτομαι την Τιτίκα. Στον ύπνο μου μού είπε: «Δε χαίρεσαι; Δε βούλιαξες μαζί μου». Στην πραγματικότητα του τότε, είχε πει ουρλιάζοντας μπροστά στη δική μου απελπισία: «Δε βλέπεις με ποια είσαι;;;» Αλλά να, περνώντας μπροστά από το Σάββα με καταλαμβάνει χαρά γιατί αντικρίζω απροσδόκητα και με ευγνωμοσύνη στο σύμπαν τη Νίνα

καθισμένη στη μικρή όαση ενός τραπεζιού. Μόλις απόφαγε. Καθόμαστε για λίγο μαζί. Οι κουβέντες μας πάντα ισορροπούν μεταξύ θυμού και γλύκας, επίκρισης και αποδοχής. Εκείνη πίσω από ένα πέπλο ατσαλένιας ύφανσης κι εγώ έτοιμη ν' αποκρούσω ή ψάχνοντας «τον πόντο που λείπει σήμερα» για να εισχωρήσω, για να μπορέσω να κάνω τη στιγμιαία επαφή που έχω ανάγκη. Αλλά σήμερα είναι δίχτυ αραιής πλέξης, γιατί η κουβέντα ρέει από τα περί του «χώρου» και τα της «ομάδας» μέχρι τα «προσωπικά». Μετά από ένα μεστό γύρο επικοινωνίας η γαλήνια

σιωπή της επαφής που έχει υπάρξει. Μόνο τα περί «λεσβιακών φύλων» δεν πιάσαμε, άλλωστε δε χρειάζεται. Και μέσα στην πρεμία της σιωπής μας, τις νιώθω να έρχονται, οι λέξεις, ασυγκράτητες, τις σπρώχνει ο χείμαρρος της χαράς μιας αναλαμπής κι αυθόρμητα της το πετάω σχεδόν ξεκαρδισμένη στα γέλια. «Μια χαρά σε βρίσκω, σ' έβαλε σε τάξη η Ζωή!» Και πριν προλάβει η λάμψη του θυμού να βολευτεί στα μάτια της συνεχίζω: «Σας θυμάμαι ένα απόγευμα στην παραλία να διαβάζετε γερμανικά, εσένα εκνευρισμένη κι εκείνη απτόητη να σου εξηγεί. Σ' εξημέρωσε». Χαμογελάει. «Πες και για μένα τίποτα καλό!» «Μόλις είπα» και της κλείνω το μάτι. «Έλα, θα σε πάω μέχρι το μετρό» μου λέει.

Φεύγουμε πάνω στη μηχανή της. «Κρατήσου». Η διαδρομή είναι σύντομη αλλά ηρωική. Δύο γυναίκες. Η μία με κοντά μαλλιά, πορφυρά καρφάκια, με δερμάτινο που εφαρμόζει πάνω στο στήθος της κι αδυνατεί να το κρύψει. Στα φανάρια μας κοιτάνε, τους βλέπω που καρφώνονται. Στο πέρασμά μας ξαφνιάζονται, βλέπω τα μάτια τους να ξυπνάνε, ν' ανοίγουν διάπλατα. Δυο λεσβίες σε δίτροχο είναι μια ολοφάνερη συνωμοσία. Πάντα. Τη χαίρομαι. Πάντα. Μ' αφήνει Ιπποκράτους και Ακαδημίας και καθώς φεύγω με φωνάζει: «Ιουλία...» και μετά «... έτσι, γροθιά στο μαχαίρι!» Χαμογελάω. Στο όνειρο πριν από μια βδομάδα εμφανίστηκαν μαζί με τη δικιά της. Χωρίς λόγια. Κοντά μου. Της στέλνω ένα φιλί. Τώρα.

Προχωράω παράλληλα με τη Βιβλιοθήκη. Πλα-κόστρωτο. Πανεπιστήμιο-Μεταξουργείο. Θα είμαι ακριβώς στην ώρα μου. Κάθοδος με κυλιόμενες. Στον ύπνο μου και η Λέττα εμφανίστηκε με τη νυν της. Απέναντί τους η Βάλια, κοινή μας φίλη σε μακροχρόνια σχέση. Δυσανασχετώ. Οι σκέψεις κάνουν βουτιά. Επίπεδο. «Εσύ είσαι η περίεργη, η παράξενη, δεν μπορεί όλες να έχουν κάτι, εσύ είσαι λάθος». Κυλιόμενες. Δεν είπε καμιά τίποτα, εγώ το λέω σε μένα. Επίπεδο. Μπαίνω στο συρμό.

Με χτυπάει αστραπή, η Κορίννα μουτρωμένη με μια φράση της. «Θα μείνεις στο ράφι...!» Η φράση-επίθεση έγινε εικόνα, και τότε και τώρα, γιατί ξαναβλέπω το ράφι, σκούρο ξύλο, βιδωμένο με σιδερένιες γωνίες σε σομόν τοίχο. Στο όνειρο με κοίταζε με τη θλίψη και την αγάπη που είχαμε μοιραστεί πριν από έξι χρόνια. Πάντα μαζί, όμως με... άλλες. Στο ίδιο δωμάτιο, στο ίδιο κατάστρωμα, σε ακτίνα αγγίγματος. Την ίδια μέρα αλλά άλλη στιγμή, στην ίδια φωτιά σε άλλο σλίπινγκ-μπαγκ. Ανεπέντες. Το λιώμα της η τσίτα μου, το πάθος της ο τρόμος μου. Το πείσμα μου η οργή της, ο ρομαντισμός μου ο κανιβαλισμός της. Η αφοσίωσή μου η άρνησή της. Η πρόκλησή της η αποχώρησή μου. Μ' έσκισε. Ένα πράσινο μπουκάλι Χάινεκεν να στριφογυρνάει, οι φίλες να μετράνε μέχρι το δέκα. Ένα φιλί. Γλωσσοφιδωτό. Ερεσουρεάλ και Ερωτάδα. Και InLoveness.

Βγαίνω από το συρμό. Μεταξύ επιπέδων και κυλιόμενων. Πώς μπόρεσα να είμαι τόσο σκληρή; Ευτυχώς που οι κυλιόμενες κυλάνε προς τα πάνω. Πώς μπόρεσα να είμαι τόσο φοβισμένη; Έξω, στο δρόμο, παίρνω βαθιές ανάσες και παρ΄ όλο που μου καίει τη μύτη, δε με νοιάζει καθόλου η ατμοσφαιρική ρύπανση της Καραϊσκάκη.

Η Μυροβόλος κλειστή. Η Χρύσα αργεί. Ο έρω-τας γιατί αργεί; Μήπως δε θα ξανάρθει ποτέ; Μήπως δεν έχω ακόμα ζήσει τον αληθινό έρωτα; Μήπως δεν υπάρχει καθόλου; Μήπως δε χαίρομαι που είμαι στα σαράντα; Με τη Χρύσα παλιά λέγαμε τα πάντα. Τώρα θα είναι το ίδιο; Κλωτσάω νευρικά τα χαλίκια της πλατείας Γιατράκου. Το πρόβλημα είναι ότι είμαι ακόμα φοβισμένη. Πολύ εύκολη ή πολύ δύσκολη, δεν μετακινούμαι από τη θέση μου με τίποτα. Και καθόλου χαλαρή. Μα καθόλου. Όταν είμαι αδιάφορη, τρέχουν. Όταν θέλω, φεύγουν. Χμ, μήπως είναι σωστό αυτό; Όλες σχεδόν το λένε. Ναι, καλά, καλή τσιχλόφουσκα κι αυτή. Κάτι άλλο τρέχει.

Από μακριά τις βλέπω να φτάνουν, σχεδόν ταυτόχρονα, πρώτα η Χρύσα και μετά η Νίκη. Καθώς η δεύτερη ξεκλειδώνει την πλησιάζω. Έχουμε ήδη αποφασίσει. «Να μη σε ταλαιπωρήσουμε, θα μπορούσες, στο χρόνο σου, να μας φέρεις δύο κόκκινα κρασιά; Θα κάτσουμε έξω». Χαμόγελο, νεύμα, τίναγμα της καστανής χαίτης και «για σας, φυσικά». Καθόμαστε με τη Χρύσα, κοιταζόμαστε, γελάμε. Τα χρόνια, στη φιλία δεν έχουν και τόση σημασία. Η Νίκη φέρνει τα κρασιά. Χαμόγελο, βλέμμα, δεύτερο τίναγμα της καστανής χαίτης. Μιλάμε, η Χρύσα για τα προβλήματα της σχέσης, τον παρ΄ ολίγο χωρισμό κι εγώ για τα προβλήματα της μη-σχέσης. Για τα γονεϊκά κατάλοιπα μέσα μας. Για τη μετάβαση, της μιας από τη γλυπτική στις εναλλακτικές θεραπείες και για την εγκατάλειψη της ανθρωπολογίας για χάρη της ζωγραφικής, της άλλης. Εκείνη έχει αρχίσει να χτίζει, εγώ μαζεύω τα υλικά και σχεδιάζω την κάτοψη. «Ξέρεις, ίσως, δεν ξέρω, να παίζει να ξαναχτίσω το ίδιο σπίτι που γκρέμισα». «Ίσως να έχει διαφορετική διαρρύθμιση, ίσως να το χτίσεις με άλλα υλικά, ίσως να έχει πιο πολλά παράθυρα». «Ναι, μπορεί να έχει και σοφίτα». «Η πισίνα;» «Όχι, πισίνα δε θέλω». Γελάμε. «Γιατί δεν έρχεσαι να σου κάνω λίγο μασάζ;» Την κοιτάω. «Δεν είμαι πολύ χαλαρή». «Ε, για να χαλαρώσεις». Καμπανάκι χτυπάει. Δε νιώθω πως πάω να το χάσω. Όμως είμαι στην αντίδραση. Είμαι στον πόνο και θέλω να τον νιώσω.

Η Νίκη μας γυροφέρνει. Έρχεται ν' αλλάξει το τασάκι. Δεν το βλέπω να συμβαίνει αλλά ο αγκώνας της το πετυχαίνει και πριν το προλάβω το μπουκαλάκι έχει προσγειωθεί στην αγκαλιά μου κι ότι κρασί έχει απομείνει έχει αδειάσει στη φούστα μου. Τα χάνω στιγμιαία ενώ εκείνη χαμογελάει ατάραχη. Ίσα που φαίνεται. «Με μούσκεψες». «Με συγχωρείς». Στην επιστροφή βάζει άλλο μπουκάλι μπροστά μου. «Από μένα». Η Χρύσα με χαμόγελο. «Τρέχει κάτι;» «Τι να τρέχει; Όχι». «Είσαι σίγουρη;» «Όχι, αλλά δεν έχει σημασία». Σκέφτομαι ότι ούτε απλό και ανώδυνο σεξ δεν μπορεί να γίνει. Στη Χρύσα που με ρωτάει «γιατί;» περιγράφω το φλερτ στις τυχαίες συναντήσεις των τελευταίων δύο μηνών και καταλήγω: «Και σ' ένα πάρτι που την πετυχαίνω, περνάει ξαφνικά από δίπλα μου και νιώθω το χέρι της να μου ρίχνει μια στα... οπίσθια! Ε, δεν είναι η ταφόπλακα στο σεβασμό;;;»

Μεταξουργείο-Πανεπιστήμιο. Κυλιόμενες. Είναι η δεύτερη φορά μέσα σε λιγότερο από εξάμηνο που γυναίκα, όχι η ίδια, μου κάνει αυτή την κίνηση. Την πρώτη φορά ήμουν εγώ η σερβιτόρα. Ζήτησαν και συγνώμη τα κορίτσια, δε μπορώ να πω... Τι να ήθελαν να πουν; «Είσαι γκομενάκι», «εδώ σ' έχω» ή «θέλω να σε σκίσω»; Επίπεδο. Και σήμερα αυτό με το μπου-

κάλι. Και πάλι η συγνώμη. Πώς ακριβώς να το πάρω; Να κολακευτώ ή να φρικάρω; Μπαίνω στο συρμό. Μάλιστα, ξυλιά στον πισινό... Έχει πορνοδιαστροφικό ενδιαφέρον. Το kinky θηλυκό μέσα μου ιντριγκάρεται ενώ η σοβαρή φεμινίστρια εξανίσταται. Γελάω μόνη μου. Η κίνηση έχει σαφές φαλλοκρατικό και πατριαρχικό υπονοούμενο. Αν θες να το αναλύσεις, άνετα γράφεις άρθρο για την «μεταφορά φαλλοκρατικών πρακτικών στη λεσβιακή σεξουαλική πράξη». Γράφεις και δεύτερο, για την «ανατρεπτική σημασιοδότηση φαλλοκρατικών πρακτικών στη λεσβιακή σεξουαλική πράξη». Το ερώτημα, όμως, είναι: «μ' αρέσουν οι ξυλιές;» «Χμ, ναι, μπορεί, και γιατί όχι;» απαντάει αναστατωμένο το kinky θηλυκό. «Ας προσφέρει ένα λουλούδι πρώτα και μετά ας σου κάνει ό,τι θέλει» συμπληρώνει η διαβασμένη φεμινίστρια που έχει ανασηκώσει και το φρύδι. «Μα είσαι σοβαρή τώρα;» λέει η kinky απορημένη. «Μα ναι! Έτσι, ό,τι να 'ναι; Χωρίς μία ένδειξη ότι τιμά το σώμα που θέλει να εξευτελίσει;;» επιμένει η φεμινίστρια. «Ναι, αλλά έτσι που πετάγεσαι δεν θα ξανακάνω σεξ στη ζωή μου». Βγαίνω από το συρμό. Κυλιόμενες. «Θα ξανακάνεις. Απλά δεν πρέπει ν' ασχολείσαι με το τι λέει και τι κάνει η καθεμιά. Οραματίσου την και θα έρθει, με μπατσοκώλι ή χωρίς!». «Με ή χωρίς τι;;; Πού τα έμαθες εσύ αυτά;» «Κυκλοφορώ», κορδώνεται η φεμινίστρια. Επίπεδο.

> Το ερώτημα, όμως, είναι: «μ' αρέσουν οι ξυλιές;» «Χμ, ναι, μπορεί, και γιατί όχι;»

Σκέφτομαι το ράφι στην πρόβλεψη της Κορί-νας. Έχει γίνει απειλητικό. Τι θα μου έλεγε εκείνη αν της έβαζα το θέμα «μπατσοκώλι»; Σίγουρα κάτι του τύπου «ε, βρες μια που να γουστάρεις και πιάσ' της κουβέντα γι' αυτό». Μετά θα γέλαγε. Κυλιόμενες. Αποφασίζω να στείλω μήνυμα στη Χρύσα, να κλείσουμε ραντεβού για ένα χαβανέζικο ενεργειακό λούμι-λούμι. Μήπως και χαλαρώσω. «Να το στείλεις» πετάγεται ξανά η φεμινίστρια, «μπας και δω κι εγώ άσπρη μέρα». «Θα το στείλω» απαντάει η kinky χαλαρά, «κυρίως για να βάλεις εσύ σιγαστήρα». Της πήρε τον αέρα. Επίπεδο. Κυλιόμενες. Βγαίνω στην Κοραή. Οξυγόνο.

Η μικρή γυάλινη πυραμίδα, ο Χώρος Ιστορικής Μνήμης, το σιντριβάνι και ο ήχος του νερού που ανακυκλώνεται και αφρίζει. Τα πάντα ρει. Όρθια στην άκρη του κύκλου σκύβω να δω την εικόνα μου στον υγρό καθρέφτη. Πάει να σκοτεινιάσει και η επιφάνεια είναι ταραγμένη... Έχω υπάρξει εγώ ή είμαι κάποια άλλη; Η Ιουλία και η Μαρίνα μαζί. Ζω τη ζωή μου ή τη ζωή που θα ήθελε να έχει ζήσει μαζί τους η μητέρα; Έφυγαν νωρίς. Εγώ έμεινα. Χαμένη στο οικογενειακό νεκροταφείο. Παγιδευμένη. Θέλω να με ρουφήξει το υγρό γυαλί, θέλω να γίνω νεράιδα με πολύχρωμο μαλλί, να το σπάσω και να κοπώ.

Μια ελαφριά δόνηση και η παρουσία ενός δεύτερου σώματος δίπλα στο δικό μου με επαναφέρει στο τώρα. Με μια πνιγμένη ανάσα γυρνάω. Την έχω αναγνωρίσει πριν τη δω. Με κοιτάει με μάτια γελαστά, «how are you sister?», και νιώθω τα δικά μου, μάτια πλημμύρας, να φωτί-ζουν. «Hello brother! Τι καλά που σε βρίσκω, είμαι από ολοήμερη βόλτα». Το χέρι της στον ώμο μου. Με τραβάει πάνω της και το πηγούνι της μου χαϊδεύει την κορφή του κεφαλιού. «Κι εγώ. Πάμε προς πλατεία;» Περπατάμε γρήγορα με τα χέρια στις τσέπες. «Ζόφος» μου λέει. «Φρίκη» της απαντάω. Μιλάει, ακούω. Μιλάω, ακούει. Συναισθηματική συγγένεια από τις αντικριστές όχθες μιας εικοσαετίας. Φτάνουμε Μεσολογγίου και Κωλέτη. Μια Άμστελ στα δύο. Ένα μαρμάρινο πεζούλι ημιυπόγειου παράθυρου κάτω από μια φορτωμένη νεραντζιά. Έχουμε η μια την άλλη απέναντι, με τις πλάτες στην κορνίζα του παράθυρου, τα γόνατα λυγισμένα, μποτάκια παράλληλα, αστράγαλοι που εφάπτονται εναλλάξ. Κουβέντα. Περί έρωτος και αγγίγματος. Μια νεαρή μπουτς που δε φοβάται να εκτεθεί. Θέλω να της πω «Βασιλιάννα, μην αλλάξεις», όμως ξέρω ότι αυτό θα γίνει, όπως έγινε και με μένα, όπως γίνεται με όλες μας. Μερικές γωνίες θα λειανθούν, κάποιες άλλες θα γίνουν λεπίδες. «Επικοινωνιακά είσαι τέλεια» της λέω. «Κι εσύ είσαι βάλσαμο» μου απαντάει.

Είναι αργά και φεύγουμε. Χωρίζουμε γωνία Ζωοδόχου Πηγής και Ακαδημίας. Υπό το βλέμμα των ΜΑΤ μου σκάει ένα πεταχτό φιλί στην άκρη των χειλιών. Καθώς παλινδρομώ, πίσω στην ηλικία των δεκαπέντε, μου κολλάει άλλο ένα στη ρίζα της μύτης, στο πάνω χείλος και το κρατάει. Τυλίγω τα χέρια μου στη μέση της. Είναι πολιτικό, σκέφτομαι, καθώς διασχίζω το δρόμο με αρχές ταχυπαλμίας. «Τι πολιτικό βρε βλάκα...!» ακούω kinky και φεμινίστρια να με κράζουν σε συγχορδία καθώς μπαίνω στο ταξί. Στη διαδρομή τα λένε οι δυο τους. «Πάλι καλά που το αγκάλιασε το κορίτσι...!» και «λοιπόν, θες να συνεργαστούμε;» «Ναι, αλλά θα κόψεις την πολλή θεωρία, εντάξει;»

Στο σπίτι και καθώς ετοιμάζομαι να πέσω για ύπνο, η Τίλη είναι έτοιμη να πιάσει θέση στο κρεβάτι. «Τίλη μου» της λέω, «θα έχουμε πρόβλημα όταν βρούμε τρίτη να μπει στην παρέα μας. Στο καλάθι σου λοιπόν!» Σβήνω το φως ήσυχη πως την έχω μέσα μου, όποια και να εμφανιστεί σήμερα στα όνειρα, αφομοιωμένη αλλά και νικήτρια.

Μαριάνθη Λιανού

Όταν αποδεχόμαστε τον εαυτό μας

Επί μήνες συζητούσαμε κάποιες γυναίκες για τη δημιουργία μιας λεσβιακής ομάδας που εκτός των άλλων θα ήταν και η πρώτη που θα λειτουργούσε ως τέτοιου είδους συλλογικότητα στη Θεσσαλονίκη. Η πρώτη συνάντηση έγινε στις 30 Αυγούστου 2009 όπου και υπήρξε μεγάλη προσέλευση, ενθουσιασμός και επιβεβαίωση της ανάγκης όλων μας για δημιουργία και έκφραση πέρα από την όποια κοινωνικοποίηση των γκέι μπαρ.

Οι στόχοι που τέθηκαν εξ αρχής είναι η αυτογνωσία, αυτομόρφωση, βοήθεια- αλληλοϋποστήριξη- συμπαράσταση γυναικών, συνεργασία με άλλες λεσβιακές, γκέι ομάδες καθώς και με συλλογικότητες κοινωνικής δράσης.

Η Θεσσαλονίκη εκ των πραγμάτων είναι μια συντηρητική, ανταγωνιστική, απαξιωτική, σεξιστική και ρατσιστική πόλη πράγμα που βιώνουμε καθημερινά. Ευτυχώς όμως υπάρχει και το άλλο πρόσωπό της που είναι προοδευτικό, επαναστατικό και ανθρώπινο και σε αυτή την ανάπτυξη θέλουμε να συμβάλουμε.

Αντίπαλός μας σε αυτή την προσπάθεια είναι το εκπαιδευτικό σύστημα που διαιωνίζει τα στερεότυπα και τις διακρίσεις. Παρ' όλα αυτά, τα περισσότερα παιδιά έχουν μυαλό από μόνα τους και δεν έχουν διαβρωθεί από την τηλεόραση και τα άλλα ΜΜΕ.

Η αποδοχή της δικής μας σεξουαλικότητας αποτελεί το πρώτο βήμα για το άνοιγμα στην κοινωνία. Είναι ένας δρόμος αρκετά μοναχικός και κάποιες φορές επίπονος αλλά όταν φτάσουμε στον τερματισμό μπορούμε να βγούμε δυνατές και να παλέψουμε για την επιλογή μας. Όταν αποδεχόμαστε τον εαυτό μας και τις επιλογές μας η κοινωνία ακολουθεί και καλυτερεύει.

Λεσβιακή Ομάδα Θεσσαλονίκης

e-mail επικοινωνίας: **lesviakiomadathess@gmail.com**

Ερεσός - μια σχέση ζωής

Πρώτη επίσκεψη στις αρχές της δεκαετίας του '80. Λεσβίες σε μεγάλες παρέες παντού. Στο κάμπινγκ, στην παραλία, στα καφέ και στα εστιατόρια. Ένιωσα δέος.

Απ' τη μια, η χαρά, τόσες λεσβίες κυκλοφορούν ανοιχτά κι από την άλλη, ο φόβος. Ταυτίζομαι εγώ μαζί τους; Όλοι εδώ ξέρουν ότι είμαι λεσβία; Μπορώ να κυκλοφορώ μόνη μου;

Η διαμονή στην παραλία υπήρξε ειδυλλιακή. Μια παραλία γεμάτη από αυτοσχέδιες καλύβες από καλάμια. Πάντα βέβαια υπήρχε και ο φόβος της επίθεσης. Γιατί γεγονός είναι ότι υπήρξαν κάποιες επιθέσεις στην παραλία, αλλά οι λεσβίες, όλες μαζί, τα έβγαζαν πέρα μια χαρά, συσπειρώνονταν άμεσα όταν χρειαζόταν.

Πήγαινα στην Ερεσό σχεδόν κάθε χρόνο, πάντα όμως ένιωθα την αμ- φιθυμία. Τι κάνω; Γκετοποιούμαι; Μήπως του χρόνου να πάω κάπου αλλού; Κάποιες χρονιές το δοκίμασα. Δυο λεσβίες μόνες σ' έναν κόσμο που σε κάνει αόρατη. Ξαναγύρισα - πάντα ξαναγύριζα.

Πέρασαν τα χρόνια κι έφεραν πολλές αλλαγές στην Ερεσό. Πρώτες θυσιάστηκαν οι καλύβες της παραλίας και την τελευταία πενταετία το κάμπινγκ, στο βωμό του κέρδους και της ομοφοβίας. Παράλληλα, λεσβίες αγόρασαν σπίτια και άνοιξαν μαγαζιά.

Σήμερα, 30 χρόνια μετά, νιώθω ότι πάω στο χωριό μου. Χαιρετάω, όταν πηγαίνω, σχεδόν όλο το χωριό. Συναντάω λεσβίες που τις ξέρω χρόνια. Σα να συναντιέται όλο το σόι με τους κοντινούς και τους μακρινούς συγγενείς το καλοκαίρι στην Ερεσό. Παρά την εκατέρωθεν δυσφορία, κάτοικοι και λεσβίες έκλεισαν ειρήνη. Γίνεται και φεστιβάλ γυναικών το Σεπτέμβριο και την τελετή έναρξής του χαιρετίζει ο Δήμαρχος. Εμείς κερδίσαμε ένα σταθερό τόπο συνάντησης και ορατότητας και οι κάτοικοι ενός ακριτικού τόπου, το δώρο της επαφής με τη διαφορετικότητα.

Ασημίνα

Οι καλοκαιρινές διακοπές ήταν πάντα μια προσδοκία: παραλία, θάλασσα, λιακάδα, μαγευτικά τοπία.
Στην Ερεσό για πολλά χρόνια δε σκεπτόμουν να πάω. Κάθε καλοκαίρι, διαφορετικός προορισμός, κάθε καλοκαίρι σε άλλο νησί. Η καλή μου κι εγώ να ψάχνουμε να βρούμε μια ήσυχη γωνιά, σε κάποιον απόμερο κόλπο. Η καλή μου και εγώ να ψάχνουμε ένα απομονωμένο μέρος να στήσουμε τη σκηνή. Μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα, μακριά από την ένταση των οικογενειών, μακριά από τα ερωτικά χαριεντίσματα ηλιοκαμένων αντρών, που πάντα θα εμφανίζονταν να μας προσφέρουν γενναιόδωρα την παρέα τους. Προσέχαμε τις χειρονομίες μας, να μη μας δουν, να μη μας καταλάβουν, να μην προκαλέσουμε. Όταν το «να μην» σού έχει γίνει τρόπος ζωής, δεν το πολυσκέφτεσαι, σου βγαίνει έτσι, αυθόρμητα, φυσικά. Βέβαια δεν γλιτώναμε από τα σχόλια της παραλίας. Οι μοναχικές, οι αλλόκοτες, οι ιδιόρρυθμες, οι αντικοινωνικές, οι αντί ερωτικές. Μερικά από τα επίθετα που, κατά περιόδους, έφταναν στ' αυτιά μας. Παρόλα αυτά, με το που έπιαναν οι ζέστες, μαζεύαμε σκηνές, σακίδια και όλα τα σχετικά και αρμενίζαμε από νησί σε νησί, ανάμεσα στο προσφιλές πλήθος των ετεροφυλόφιλων.

Στην Ερεσό βρέθηκα αρκετά αργότερα, αφού, χρόνια πριν, κάποιες άλλες γυναίκες είχαν στήσει και είχαν ξεστήσει καλύβες, είχαν μαλώσει και είχαν ξεμαλώσει με τους ντόπιους, είχαν βρεθεί και ξαναβρεθεί σε αυτό τον τόπο πολλά καλοκαίρια. Εγώ τις βρήκα εκεί, σαν να ήταν μέρος του τοπίου. Τις είδα να πηγαινοέρχονται από το χωριό στην παραλία και από την παραλία στο χωριό χαλαρές, γελαστές, πολλές φορές αγκαλιά ή χέρι-χέρι με μια άλλη γυναίκα. Αγκαλιά με μια άλλη γυναίκα. Μέρα μεσημέρι κάτω από τον ήλιο, ανάμεσα στον κόσμο.

Δυνατότητα που, μέχρι εκείνη τη στιγμή, μόνο στη σφαίρα της φαντασίας μου μπορούσε να πάρει ζωή. Για πρώτη φορά άπλωσα την πετσέτα μου στο κέντρο μιας τεράστιας παραλίας. Δεν έψαξα να βρω έναν μικρό κόλπο να κρυφτώ. Γύρω μου γυναίκες, λεσβίες από κάθε γωνιά της γης, να μιλούν όλες τις γλώσσες, να τραγουδούν σε όλες τις γλώσσες, να φλερτάρουν και να ερωτεύονται σε μια και μοναδική.

Σε αυτή την παραλία κατάλαβα ότι το να είσαι Λεσβία δεν είναι μόνο σεξουαλική αλλά και κοινωνική-πολιτική ταυτότητα. Μπες-βγες στη θάλασσα, πήγαινε-έλα στο χωριό, παρέες, κουβέντες, φωτιές στην αμμουδιά, άρχισε να κτίζεται μέσα μου μια νέα θέση, μια απίστευτα πρωτόγνωρη αίσθηση, που ονομάζεται «ανήκω».

Ναι, τελικά δεν είμαι μια μοναχική, περιπλα-νώμενη λεσβία αλλά ανήκω στη λεσβιακή κοινότητα του κόσμου. Για πολλά χρόνια η Ερεσός ήταν και είναι καλοκαιρινός προορισμός. Ήταν χειμωνιάτικη προσδοκία να βρεθώ εκεί, όχι μόνο να βγάλω το κορμί μου κάτω από τον καυτό ήλιο, αλλά να βγάλω και την ψυχή μου στο φως. Να δω γύρω μου την εικόνα του εαυτού μου, να νοιώσω περήφανη λεσβία, να νοιώσω ελεύθερη. Να εξαγνιστώ σε αυτά τα κύματα, που με τα χρόνια ξέπλυναν τη βασανιστική ομοφοβία μου.

Οι διακοπές πλησιάζουν. Καιρός να κατεβάσω από το πατάρι τη σκηνή, το σακίδιο και όλα τα σχετικά. Για πού άραγε αυτό το καλοκαίρι;

ΥΓ.
Όταν προβάλει η τηλεόραση τουριστικά ταινιάκια για την Ερεσό, τι κρίμα, ποτέ μα ποτέ δεν αναφέρεται αυτή η τόσο σημαντική και κύρια παρουσία των γυναικών.

Βάσω

Σε αυτή την παραλία κατάλαβα ότι το να είσαι Λεσβία δεν είναι μόνο σεξουαλική αλλά και κοινωνική-πολιτική ταυτότητα

Κώδικας Da Lika

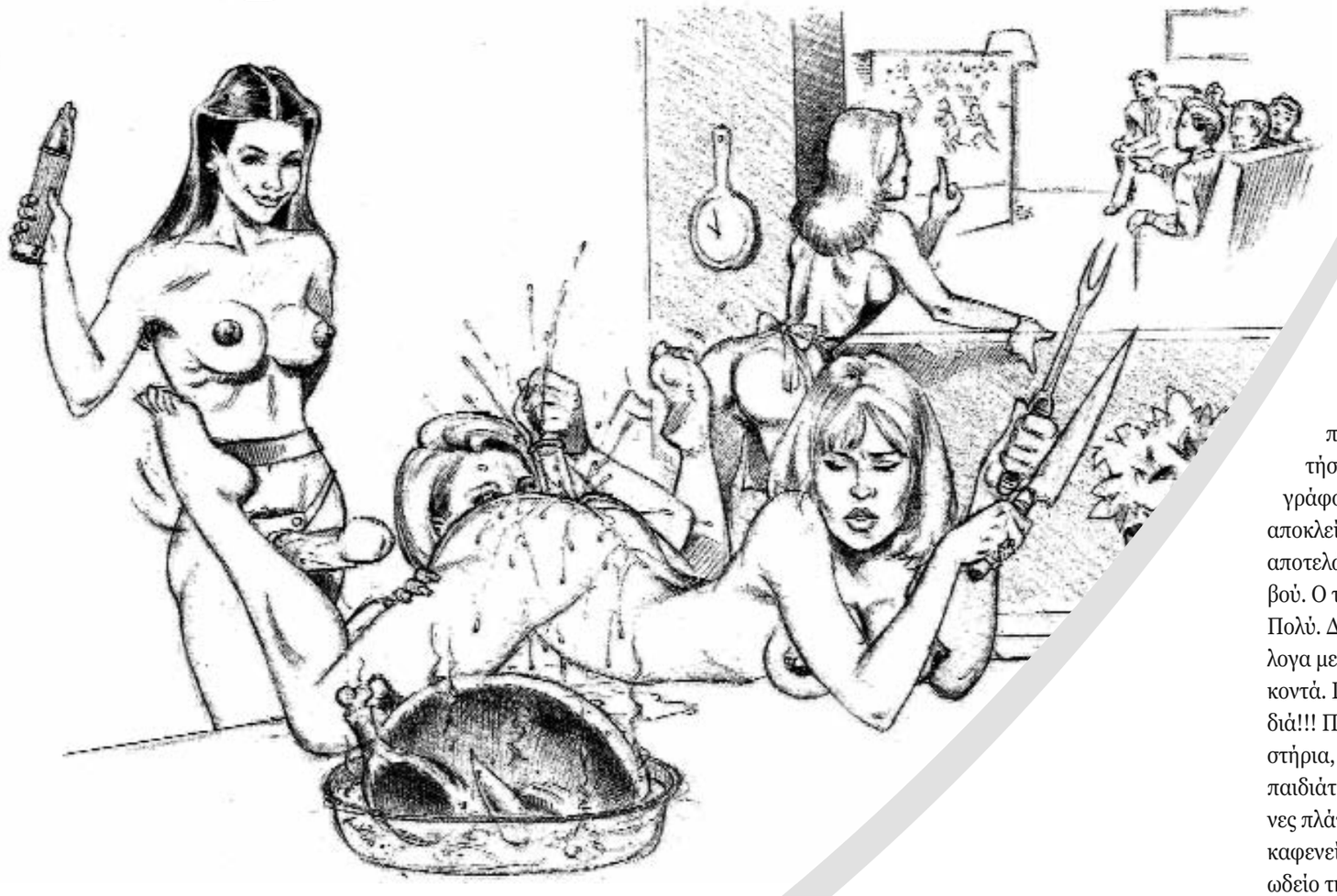

Η Dr Da Lika απαντά στα "καυτά" ερωτήματά σας χωρίς φόβο και πάθος

Είμαι μία «φτωχή και μόνη» λεσβία στην πόλη. Δε θέλω να είμαι μόνη και ο δικός μου τρόπος για να πάψω να είμαι... είναι οι αγγελίες. Σε περιοδικά, στο διαδίκτυο, μέσω γραπτών μηνυμάτων. Έχω περάσει ατελείωτες ώρες παίζοντας με τις λέξεις, ψάχνοντας να βρω την πιο έξυπνη, την πλέον κατάλληλη, την εμπνευσμένη, την πιο... αλλά φευ, αλίμονο, δεν ξέρω αν θα πάψω να είμαι μόνη, αλλά πολύ φοβάμαι πως θα πάψω να είμαι λεσβία. Και εξηγώ: απαντήσεις σωρό παρόλο που οι περισσότερες γράφουν «butch, αρρενωπές (και χοντρές) αποκλείονται» και εγώ σε καμία περίπτωση δεν αποτελώ πρότυπο θηλυκότητας, ζητάνε ραντεβού. Ο τόπος και ο χρόνος μάς δυσκολεύουν. Πολύ. Δυσανάλογα πολύ και αντιστρόφως ανάλογα με την επιθυμία τους να με γνωρίσουν από κοντά. Γιατί; Μα γιατί είναι παντρεμένες με παιδιά!!! Πώς να βρουν χρόνο ανάμεσα σε φροντιστήρια, διαβάσματα, κολυμβητήρια, παιδιάτρους; Πού να βρουν χώρο-συντεταγμένες πλάτος-μήκος μακριά από το σπίτι τους, το καφενείο που συχνάζει ο μπατζανάκης τους, το ωδείο της μικρής... Δεν έχει τελειωμό ο κατάλογος, δεν έχουν τελειωμό τα εμπόδια που ξεπετάγονται. Δε σας κάνω πλάκα dear Dr, τα τέσσερα από τα έξι τελευταία μου ραντεβού ήταν με παντρεμένες. Τα άλλα δύο απλώς με bisexual! (τύχη... βουνό!) Σοκαρισμένη εγώ και βέβαια μην έχοντας καμία διάθεση να συνεχίσω τις παραπάνω γνωριμίες –και πώς να έχω; είμαι ΛΕΣΒΙΑ- να επιμένουν αυτές παντιοτρόπως, πιέζοντάς με με κάθε μέσο.

-Δηλαδή, δε θέλεις να βρεθούμε;
-Όχι
-Μα γιατί; έχει «δουλέψει» με πολλές άλλες γυναίκες.
-Λεσβίες;
-Ναι, λεσβίες.
-Κανονικές λεσβίες ή σαν εσένα;
-Όχι, κανονικές, κανονικές.
Και εδώ σταματά ο διάλογος. Δεν τολμώ να ρωτήσω, δε θέλω να λάβω καμία απάντηση.
Μα τι συμβαίνει τέλος πάντων, αγαπητή μου Doctor; Με δουλεύουν ή εγώ είμαι μακριά νυχτωμένη; Εγώ είμαι άτυχη και πέφτω πάνω τους ή αυτές είναι πάρα πολλές; Ν' αρχίσω να φοβάμαι ή να χαλαρώσω και να τ' απολαύσω;
Περιμένω με αγωνία την απάντησή σας,

Κατερίνα

Αγαπητή μου, πρεμήστε.
Δεν είστε εσείς άτυχη. Με βάση τελευταίες πανεπιστημιακές έρευνες έχει αποδειχθεί πως υπάρχει έξαρση του φαινομένου. Αρκετές γυναίκες ενέδωσαν στο μύθο της θαλπωρής και της ασφάλειας που προσφέρει ένας γάμος και συνεπικουρούμενες από την επιθυμία τους για παιδιά - άλλος αστικός μύθος, ότι μόνο τα ετεροφυλόφιλα ζευγάρια είναι κατάλληλα για γονείς –- βρέθηκαν παγιδευμένες στο μοντέλο σύζυγος-μάνα. Η ερωτική τους επιθυμία όμως, ήταν και είναι στραμμένη αλλού. Στις γυναίκες. Κάπου εκεί μπαίνει και ο ναρκισσισμός τους, η ανάγκη τους για love and affection, η βαθύτερη επικοινωνία που αναπτύσσεται μεταξύ τους, ο τρόπος που τις «ανεβάζουν», η περιποίηση και ό,τι άλλο τους προσφέρει μια λεσβία. Μιλάω για λεσβίες και όχι γυναίκες γενικώς γιατί το 97% όσων συμμετείχαν στην έρευνα έλκονται αποκλειστικά από ομοφυλόφιλες. Εν κατακλείδι, θυμάστε το ζευγάρι γόβες νούμερο 37 (εσείς φοράτε 39) που δανειστήκατε από την ξαδέλφη σας τη

Βούλα για τα βαφτίσια της ανιψιάς σας της Σούλας; Ζοριστήκατε λίγο αλλά ήταν ό,τι έπρεπε για την περίσταση. «Δε γαμείς, έτσι κι αλλιώς για ένα βράδυ μόνο είναι, θα τ' αντέξω». Ε, γι' αυτές δεν είναι ακριβώς για ένα βράδυ.
Καλή μου, κατά τη γνώμη μου, καμία ή σχεδόν καμία από αυτές τις γυναίκες δεν είναι χαμένη υπόθεση. Σας κατανοώ βέβαια, αν εσείς θέλετε να περάσετε όμορφα χωρίς να είστε αναγκασμένες να πηδάτε ανυπέρβλητα εμπόδια, παλεύοντας και εξηγώντας διαρκώς τα αυτονόητα. Αν σας αρέσουν τα απλά πράγματα καλύτερα να το αφήσετε. Υπάρχουν άλλωστε πολλές φίλες μας που το να βάζουν στοίχημα με τον εαυτό τους για τη μεταστροφή bisexual ή straight γυναικών, είναι αυτοσκοπός. Θα σας συμβούλευα μόνο να είστε πιο προσεκτική στη διατύπωση των αγγελιών σας. «Παντρεμένες ή αμφί παρακαλώ να μην ενοχλήσουν».

Dr Da-Lika απευθύνομαι σε σένα ως την τελευταία μου ελπίδα για τη λύση ενός πολύ σοβαρού προβλήματος. Όχι δικού μου, νομίζω...! Γνώρισα πριν λίγο καιρό τη γυναίκα των ονείρων μου. Όλα όσα ήθελα τα είχε! Χιούμορ, εξυπνάδα, ευγένεια, καλλιέργεια, ...βαλιτσάκι με dildo, μετρημένη στα λόγια και ... ΘΕΑ! Αυτό το τέλειο πλάσμα όχι μόνο καταδέχτηκε να με κοιτάξει αλλά με φλέρταρε και μάλιστα στενά. Ώσπου ένα βράδυ έγινε το «μοιραίο». Εκεί... εκεί το «φωτεινό» αντικείμενο του πόθου μου με άφησε άλαλη. Άλαλη εγώ, να μη βάζει γλώσσα μέσα της αυτή. «Τι είναι αυτό, τι είναι το άλλο, τι είναι το παράλλο; Τι σου κάνω τώρα, τι μου κάνεις τώρα, τι θα σου κάνω σε λίγο». Όχι μόνο να ρωτάει, αλλά να περιμένει και απάντηση! Από ποιάν; Εμένα! Που έχω κατηγορηθεί (πολλάκις) από ερωτικές μου παρτενέρ για μουγκαμήσι. Έκανα την ανάγκη φιλοτιμία και ψέλισα δειλά δειλά κάποιες μονολεκτικές απαντήσεις. Δεν ήταν αρκετές. Τί να σου κάνει ένα απλό μονοσύλλαβο ναι μπροστά στον παραλληρηματικό λεκτικό ερωτικό της οίστρο; Τι να κάνω doctor μου; Τη θέλω κολασμένα αλλά δυσκολεύομαι πολύ.

Η «μη μιλάς, δεν είναι απαραίτητο»

Αγαπητή μου,
Τη συνέχεια του τραγουδιού τη γνωρίζετε, βεβαίως. Θέλετε «να φύγει σ' ένα τέταρτο;» Γιατί με τους φθόγγους σας, μπ, γκ, ντ, αυτό θα συμβεί. Ναι μεν η σιωπή είναι χρυσός αλλά και ένα πλάσμα με τέτοια φιλομάθεια και ευφράδεια λόγου δύσκολα συναντάται. Από την άλλη, καταλαβαίνω τον τρόμο σας απέναντι σε ένα διαρκώς ομιλόν στόμα, όταν το μόνο που εσείς επιθυμείτε είναι ένα λαλίστατο σώμα.
Ή μήπως ήρθε η ώρα να αλλάξετε ρεπερτόριο; Το «Big mouth strikes again» το έχετε ακούσει;

ΥΓ. Ωραίο το βαλιτσάκι. Είναι η νέα σειρά της Delcey;

e-mail επικοινωνίας: **Dr.da_lika@hotmail.com**

ΜΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΛΟΛΙΖ
ΝΤΡΙΙΙΙΝ! ΝΤΡΙΙΙΙΝ!
ΒΟΗΘΕΙΑ! ΕΝΑ ΠΟΝΤΙΚΙ!
ΣΕ ΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ... (ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ ΞΕΡΕΙ ΠΟΥ...!)
ΠΑΡΑΚΑΛΩ.
5 ΜΕΡΕΣ ΜΕΤΑ...
ΝΑΙ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ! ΤΟ ΠΑΡΤΥ ΑΡΧΙΖΕΙ 12 ΚΑΙ ΗΔΗ ΕΙΝΑΙ 12:05!

ALL TOGETHER LOLIZ
ΝΑΙ ΝΑΙ ΚΟΙΤΑΞΤΕ ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ! ΑΦΗΣΤΕ ΤΑ ΣΑΛΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΙΣΩ ΕΓΩ ΚΑΙ ΜΕ ΓΕΜΑΤΕΣ ΤΣΕΠΕΣ ΘΑ ΒΓΩ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ DEEJAY ΘΑ ΠΑΩ! ΧΕΧΕ...
ΚΟΥΚΛΑΡΑ ΜΟΥ!
ΕΙΣΑΙ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ!
WC
ΒΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΛΙΖ...
The End
By vickyka

Άιρε

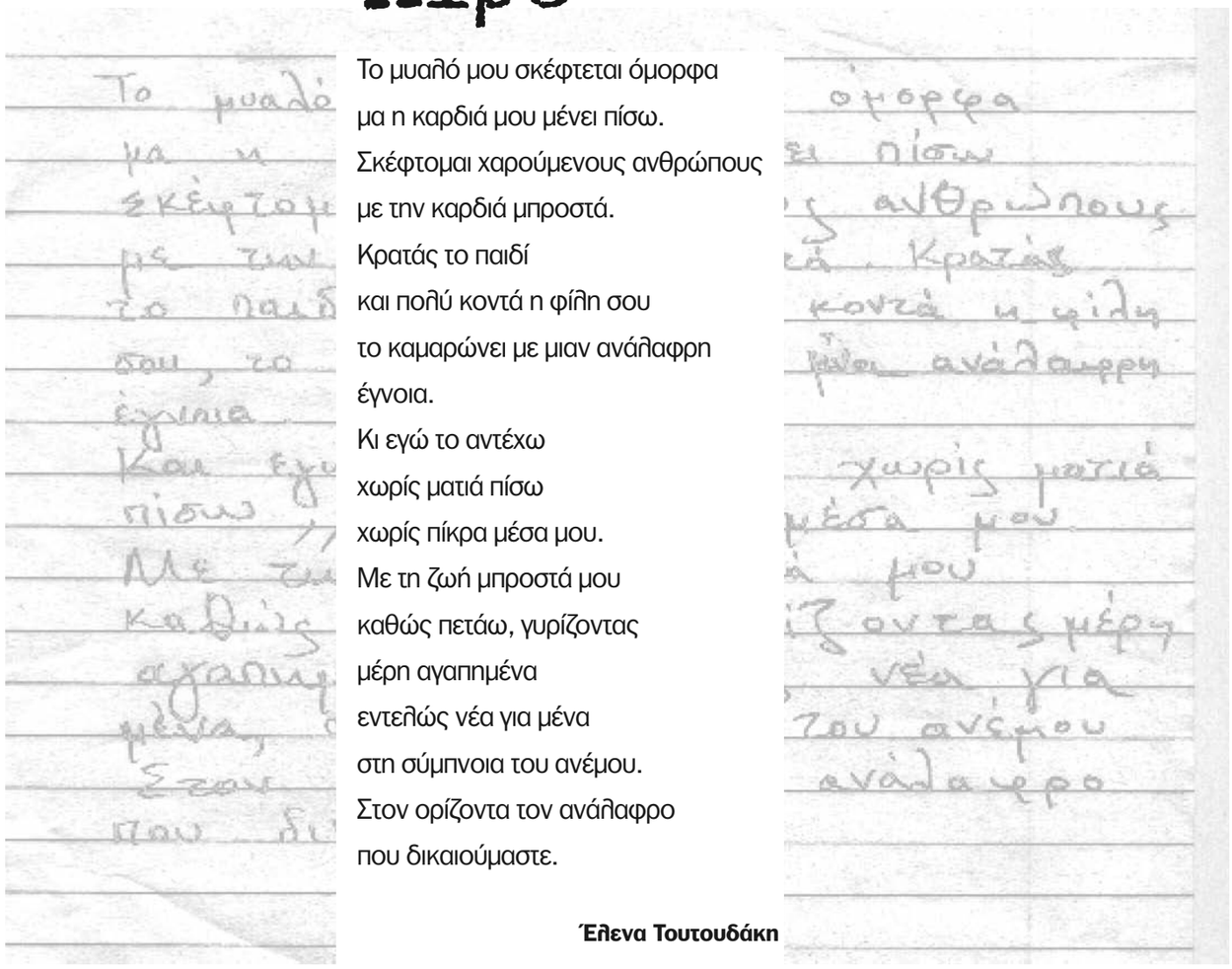

Το μυαλό μου σκέφτεται όμορφα
μα η καρδιά μου μένει πίσω.
Σκέφτομαι χαρούμενους ανθρώπους
με την καρδιά μπροστά.
Κρατάς το παιδί
και πολύ κοντά η φίλη σου
το καμαρώνει με μιαν ανάλαφρη
έγνοια.
Κι εγώ το αντέχω
χωρίς ματιά πίσω
χωρίς πίκρα μέσα μου.
Με τη ζωή μπροστά μου
καθώς πετάω, γυρίζοντας
μέρη αγαπημένα
εντελώς νέα για μένα
στη σύμπνοια του ανέμου.
Στον ορίζοντα τον ανάλαφρο
που δικαιούμαστε.

Έλενα Τουτουδάκη